

LAGO MAGGIORE (Verbania), Italië

(reis 42; Za. 26 Jul. t/m Wo. 6 Aug. 2025)

Za. 26 Jul: KARLSRÜHE

Al rond 06.30 uur stond ik op. Ik ontbeer, en nam daarna een douche om me vervolgens om te kleden. Ik laadde het laatste deel van de bagage in mijn koffer en handbagage, en liep rond 08.15 uur aan. Ik ging naar de bushalte aan de Harendonkweg en stapte daar in de bus, die me naar het Centraal-Station van 's-Hertogenbosch bracht. Ik ging via een roltrap het station in en checkte daar in, waarna ik de trein nam naar Eindhoven(-Centraal).

Eenmaal bij het Eindhovense station stapte ik uit. Ik liep een trap af, en ging rechtsaf de stationshal in, richting het noorden. Ik checkte daar uit, en ging eenmaal buiten rechtsaf de Doctor Dorgelostaat in. Op een gegeven moment zag ik rechts een parkeerplaats, waar twee Flow Reizen-busjes stonden. Bij de busjes stonden drie reisbegeleidsters en een aantal reisgenoten.

Onze reisgroep bestond uit 13 deelnemers; Carlijn, Kim, Nadja, Bianca en Michel (een stel), Alexander, Dennis, Kevin, Mario, Martijn, Matthijs, Thomas en ikzelf. De begeleidsters waren Annelies (ik ken haar nog van Hongarije 2011), Mees en Okki. Ik maakte nog even kennis met een aantal reisgenoten en laadde daarna mijn koffer in een van de busjes. Evenals de reisgenoten en de begeleidsters stapte ik in een busjes, en zo kwam ik te zitten op een middelbank tussen Nadja en Kim.

Wij gingen op weg. De begeleidsters reden ons Eindhoven uit, en kort daarna kwamen we op de snelweg richting Venlo. We gingen de grens met Duitsland en reden zo zo'n twee uur door. Daarna stopten we bij een rasthaus (Duits voor wegrestaurant) in de buurt van Bonn (vroeger de hoofdstad van West-Duitsland). We liepen naar een bankjes en gingen daar zitten om onze lunchpakketjes op

te eten. Mijn lunchpakket bestond uit vier boterhammen, twee met Danish Blue-kaas, en twee met hagelslag, en daarbij dronk ik een beker koffie gekocht van het rasthaus. Na een halfuur pauzeren liepen we terug naar de busjes om daar weer in te stappen.

Wij reden verder. Via Koblenz kwamen we rond 14.30 uur bij een klein plaatsje, Rheinböllen. We gingen daar de snelweg af en kwamen bij een tankstation. Daar gingen de begeleidsters tanken en liepen de meesten van ons de pompwinkel in. Ik kocht daar een beker koffie, en na zo'n twintig minuten stapten wij weer in de busjes om weer verder te gaan.

Tijdens dit ritgedeelte vroegen Kim, Nadja, Mario, ik en een paar anderen liedjes aan. Deze werden afgespeeld op Spotify. Nadja vroeg enkele nummers aan van Guus Meeuwis, *Ik Ook van Jou* (2009) en *Brabant* (2003), Kim *Espresso* van Sabrina Carpenter (2024), Mario *Lotje* van Lustrum UVSV (2025) en ikzelf *Please Don't Make Me Cry* van UB40 (1985), *Cast No Shadow* van Oasis (1995) en *I Belong to You* (1995) van natuurlijk KANE (2008). Inmiddels was in Frankrijk ook de wielers Tour de France nog bezig, en de laatste 13 km van de etappe volgde ik op mijn telefoon, op het NOS.nl-kanaal. Deze 20e etappe (de voorlaatste) was een heuvelrit over 184 km, van Nantua naar Pontarlier, en werd gewonnen door de Australiër Kaden Groves. De Sloveen Tadej Pogacar bleef leider.

Even na 16.15 uur reed de begeleiding ons wederom de snelweg af. We kwamen een stad in, genaamd Karlsruhe. We reden naar een IBIS-hotel, en de begeleidsters parkeerde daar de busjes op een parkeerplaats. Wij stapten uit en liepen via een deur het gebouw in. Zo kwamen we in een gang, en daar maakte de begeleiding de kamerindeling bekend. Allen kregen wij een kamer op de eerste verdieping, waarbij mijn kamergenoot Alexander werd. Hem kende ik nog van de reis van vorig jaar, naar Rhodos. We liepen naar onze kamers, en

eenmaal in mijn kamer schreef ik nog wat op over de reis.

Omstreeks 17.30 uur gingen wij weer naar beneden. We liepen als grote groep het hotel uit, aan de wegzijde, en gingen daar linksaf het trottoir op. Door de regen volgden wij een straat, die in de richting van het stadscentrum ging. Na zo'n twintig minuten lopen kwamen we bij de laan Karlsrühe Allee, en daaraan zat een café-restaurant, genaamd Galerie Karlsrühe. We gingen daar naar binnen en kwamen in een zaal, met Bordeauxrode muren met afficheschilderijen eraan, en waarin een bruine houten bar stond, met daar omheen houten tafeltjes met houten stoelen eraan. Ook hingen er kroonluchters aan het plafond.

De eigenaar van het restaurant wees ons twee tafelduo's toe. Wij gingen eraan zitten, en even later deelde de ober menukaarten aan ons uit. Op de kaart mochten we een drankje en een hoofdgerecht bestellen, en ik koos voor een hanenschnitzel met aardappelschijven en een flesje Coronapils. Tijdens het eten spraken we nog na over vandaag, en rond 19.30 uur rekenden wij alles af. We stonden op en verlieten het café-restaurant, om terug te lopen naar het IBIS-hotel. Halverwege deze terugwandeling gingen we nog een supermarkt in en kocht de begeleiding daar het nodige eten en drinken voor de lunch van morgen.

Na het boodschappen doen liepen we verder terug naar ons hotel. Velen van ons gingen naar hun hotelkamer, maar ik kocht een beker koffie uit de automaat in de ingangshal, en ging aan de wegzijde van het hotel zitten op een van de banken. Bianca en Michel, en Annelie en Mees zaten daar ook, en even later kwam ook Alexander bij ons zitten. We spraken over waar we vandaan kwamen en over welke reizen we al eens hadden gedaan. Annelies en Mees liepen even later het hotel weer in, en nadat mijn drie medereisgenoten daar ook naar binnen waren gegaan, schreef ik in mijn schrift nog wat op over de reis.

Rond 21.30 uur stapte ikzelf ook maar het hotel in. Ik ging naar m'n hotelkamer en sprak daar zittend op mijn bed nog met Alexander. Omstreeks 23.00 uur poetsten wij onze tanden en gingen we liggen op onze bedden, want de volgende morgen zouden we vroeg vertrekken.

Za. 27 Jul: HET INTRA-HOTEL

Om 06.30 uur ging de wekker. Alexander nam als eerste een douche, daarna douchte ik. Ik kleepte me om en poetste mijn tanden, waarna ik mijn tas pakte. Rond 07.30 uur liep ik naar het beneden zittende ontbijtzaaltje, om daar te ontbijten aan kleine witte tafeltjes. Ik at hierbij twee boterhammen, een met ham en een met tomaat, komkommer en feta-kaas, en twee croissants plus een schaalje muesli-yoghurt, met qua drinken twee koppen koffie en een glaasje jus d'orange. Na te zijn uitgegeten pakte wij onze tassen en liepen we naar onze busjes. Daar stapten we in.

Rond 08.30 uur reed de begeleiding weer aan. Wij verlieten het parkeerterrein en kwamen even later weer op de snelweg richting het zuiden. Zo'n twee uur reden we door, waarbij we links het het Schwarzwald-gebergte konden zien, en rechts achter de grens met Frankrijk de Vogezen. Eenmaal bij Bad-Bellingen sloegen de begeleidsters af en kwamen wij bij een rasthaus-tankstation. Nadat zij de busjes parkeerden, gingen we naar het toilet. Ook kocht ik een kop koffie, die ik opdronk bij het busje, en de begeleiding kocht twee vignets. Zij plakten die op de voorruit van ieder busje, en zo konden wij dan Zwitserland ingaan.

We gingen verder. Al na zo'n tien minuten kwamen we bij de Duits-Zwitserse grens en passeerden wij daar de grenspost. Vlak daarna reden we langs de stad Basel, en daar was het al een stuk bergachtiger. Via Olten kwamen we bij de stad Luzern, maar eenmaal daar gingen we de snelweg af. We reden de stad in, waarbij het meest opvallende waar we langs

kwamen een mooie, spitse kathedraal was. Na Luzern gingen wij terug de snelweg op, waarop we doorreden tot het stadje Stans.

Eenmaal bij Stans sloeg de begeleiding weer af. We gingen richting de parkeerplaats van een tankstation en stapten daaruit. Allereerst ging ik naar het toilet, en kocht ik daarna een kop koffie om vervolgens weer terug te lopen. Wij gingen zitten op banken aan twee houten banktafels, en de begeleiding smeerde boterhammen (want het was al 12.30 uur). Ikzelf at twee dubbele boterhammen, waarvan een met salami en een met kaas plus komkommer, en een appel.

Na de lunch stapten wij weer in de busjes. De begeleidsters reden ons weer terug de snelweg op, en eenmaal daar kregen we zicht op een groot meer, de Vierwaldstättersee of het Meer van Luzern. We gingen door een 9,3 kilometer lange tunnel, de Seelisbergtunnel, en kwamen uit bij de stad Altdorf. Nu reden wij echt tussen de bergen, want in de steile vallei liep de weg tussen de 4 en 6 procent omhoog. Deze weg leidde naar de 17 km lange Sankt Gotthardtunnel, maar aan de voorzijde ervan stond een behoorlijk lange wachtfilaal. Na zo'n halfuur wachten ging we uiteindelijk de tunnel in, en deze bleek tweebaans te zijn. Een kwartier later kwamen we de tunnel uit bij het dorpje Airolo, en dit was het begin van het Italiaanstalige gedeelte van Zwitserland (Svizzera). De weg ging langzamerhand weer omlaag, en ook kwamen we bij vlakke valleistroken.

Op een van deze valleistroken ligt de stad Biasca. Even daar voorbij gingen we even van de weg en stopten we op een parkeerplaats. Wij gingen even naar het toilet en reden daarna weer door, waarna we vrij snel bij de stad Bellinzona kwamen. We gingen daar rechtsaf van de snelweg een autoweg op, en even later konden wij het meer Lago Maggiore al zien liggen. We gingen een rivier over en reden een tunnel in die achterom de stad Locarno heen draaide. Na het uitrijden van de tunnel kregen we links het zicht op het meer

en rechts zicht op de rotsen. Al snel volgde de Zwitsers-Italiaanse grens.

Na ruim een halfuur rijden op het Italiaans grondgebied bereikten we de stad Verbania. Daar stopten de begeleidsters op een kleine parkeerplaats voor een hotel. Wij allen stapten uit en haalden onze koffers uit de busjes. Het hotel had een lichtgele voorgevel met enkele balkons en heette Intra Hotel, dit met grote letters aangeduid op de voorgevel. We liepen een soort brandgang in, en via een binnenplein liepen wij dit gebouw in.

Vrijwel eenmaal binnen maakte de begeleiding de kamerindeling bekend. Wederom kwam ik bij Alexander op dezelfde kamer, die als nr. 111 had. Alle reisgenoten kregen een kamer op de eerste verdieping, die allen grensden aan een lange gang. Tegenover de trap die op deze verdieping uitkwam zat een eetzaal, en om 19.00 uur zouden we ons daar verzamelen.

Omdat het nog eind middag was, zette ik allereerst mijn koffer in de hotelkamer van Alexander en mij. In deze kamer stonden twee bedden naast elkaar, en aan de buitenzijden daarvan stond elk een nachtkastje aan de muur. In de achterste kamermuur zat een raam, in de rechts aangrenzende muur ook een raam, een daartussen hing een televisiescherm. Ik zette de TV aan en keek daarop naar de laatste (21e) etappe van de Tour de France. Deze ging van Mantes-la-Ville naar Parijs, over 132,5 km, en eindigde daar op de Champs-Élysées. Drie beklimmingen van de Montmartre (128m.) voorkwamen een massasprint, en de Belg Wout van Aert toonde zich hier de sterkte. Hij won de etappe, en Tadej Pogacar (Slv.) het Algemeen Klassement.

Ne het kijken van de Tour ging ik direct naar de eetzaal toe (Het was al 19.00 uur). Ik ging zitten op een stoel aan een tafel, waar Bianca en Michel en Mees ook aanzaten, en hoorde de begeleidsters hun toespraak houden. Zij deelden noodbriefjes aan ons uit, voor het geval dat er iemand van ons zou verdwalen. Als voorgerecht konden wij kiezen tussen

groentesoep en pasta, en ik koos voor de pasta, waarin stukjes ham een gesmolten kaas zaten. Als hoofdgerecht volgde een bord met frites en twee hamlappen, met daarover een soort saus, en qua drank nam ik daar koffie bij.

Na het eten mochten wij weer naar onze kamers of ons vertoeven in de eetzaal. Ook konden we naar een supermarkt toegaan. Ik koos het laatste, en liep met een aantal reisgenoten en twee begeleidsters mee, waarbij we door het stadscentrum gingen met een groot koepelkerkplein en bergop gingen. In een hoger gelegen supermarkt kocht ik twee blikjes cola, een set van drie flesjes bier, een zak pinda's en een doosje pennen. Na te hebben afgerekend liepen we terug naar ons hotel en kwamen we weer langs de koepelkerk.

Eenmaal in het hotel ging ik naar m'n hotelkamer. Ik schreef daar nog wat op over deze reis en ging na een halfuur met een flesje bier de kamer uit. Ik ging naar de eetzaal en ging daar zitten aan een tafel, waar Alexander, Martijn en Mathijs zaten. Martijn bleek fan te zijn van rockband The Strokes en draaide daar *Eternal Summer* (2020) van op zijn telefoon. Zowat een uur bleef ik in de zaal, waarbij we als groepje met elkaar spraken.

Rond 23.00 uur ging ik terug naar m'n kamer. Ik schreef daar nog op over de reis en poetste een halfuur later mijn tanden. Vervolgens ging ik op bed liggen om in slaap te vallen.

Ma. 28 Jul: VERBANIA EN DE BOTANISCHE TUINEN

Al om 06.30 uur ging de wekker, wat eigenlijk om 07.30 uur had moeten zijn. Toch stond ik rond 07.15 uur op. Ik ging naar de badkamer, nam daar een douche en schreef nadat ik me had aangekleed nog wat op. Even voor 08.30 uur liep ik de kamer uit en ging ik rechtsaf de gang in. In de linkse muur zat een dubbele deur, en daarachter zat een ontbijtzaal. Ik nam daarin plaats aan een tafeltje, waar Okki en

Carlijn aanzaten, en liep daarna naar het buffet. Daar scheidte ik op; een wafel, een pancake met aardbeienjam, twee sneeën brood (een met ei, en een met schimmelkaas) en een stukje puddingtaart, met een schaalkje muesli-yoghurt. Ook dronk ik er twee koppen koffie bij.

Na het ontbijt smeerden wij onze boterhammen voor de lunch. Daarna mochten we tot 11.00 uur doen wat we wilden, want op dat tijdstip zou in de ontbijtzaal de programmapresentatie worden gehouden. Ik liep naar m'n hotelkamer, poetste daar mijn tanden in de badkamer en schreef nog wat op over de reis. Daarna pakte ik mijn bagagetas in en liep ik daarmee naar de ontbijtzaal, waar ik ging zitten op een stoel evenals mijn reisgenoten.

Even later verschenen ook Annelies, Mees en Okki in de zaal. Zij presenteerden het programma door met gebaren desbetreffende activiteiten uit te beelden. Wij moesten die dan zien te raden. Zo beeldde de begeleiding uit, dat wij op een boot naar een eiland zouden gaan, de stad Milaan (Milano) zouden bezoeken, enkele watersporten konden doen, en zelfs van een snelle kabelbaan af konden gaan. De presentatie duurde een halfuur en zou worden vervolgd door een wandeling.

Wij gingen naar beneden en wachtten daar op het binnenplein. Zodra we als groep compleet waren liepen wij aan, en tweemaal gingen we linksaf. Zo kwamen we in de binnenstad, waarbij we door een pleintje en een smalle straat kwamen. We stopten bij een kleine souvenirwinkel, en sommige reisgenoten kochten daar iets. Na deze stop liepen we verder en kwamen we bij het grote plein van de koepelkerk. De koepel was groot, en de kerk droeg de naam Basilica di San Vittore (Sint Victorbasiliek) en was gebouwd tussen 1535 en 1590. Via een brede trap kwamen we bij het voorportaal van de basiliek, en daar gingen we naar binnen. In de grote, brede zaal van de basiliek waren gouden beschilderingen, en stond een altaar met vele bankjes eraan.

Ook stonden er preekstoelen en hingen er schilderijen aan de muur, evenals dat er beschilderingen waren van sacramenten. Bovendien was het mogelijk om tegen een kleine betaling een kaarsje aan te steken.

Wij gingen de kerk uit en liepen door naar een boekenwinkel. We gingen daar naar binnen en zagen daar vele Italiaanstalige boeken, evenals Frans- en Engelstaligen. Op een gegeven moment liepen wij weer door, en via een paar straten kwamen we bij een weg langs een rivier, de San Bernardino. We gingen rechtsaf de brug op, de Terzo Ponte, en staken zo de rivier over. Vervolgens gingen we rechtsaf een straat in, die Via Olanda heette, en na het volgen van deze kwamen we uit op de Viale Giuseppe Azari (Josef Azarilaan).

Wij gingen linksaf de Azarilaan op liepen deze door, totdat er rechts een kerk in beeld verscheen. We liepen naar de bijbehorende speelplaats en gingen daar zitten op een reeks van bankjes om onze lunchpakketjes op te eten. Ikzelf at een dubbele boterham met salami, een boterham met kaas en een banaan, en dronk er een flesje cola bij. Na alles te hebben opgegeten stonden wij op en liepen we de kerk in. Deze was kleiner dan de basiliek en had binnenin een altaar met wat bankjes, plus beelden en muurschilderingen.

Na dit bezoekje verlieten wij de kerk. We liepen verder de Giuseppe Azarilaan af, en stopten een eind verderop stopten bij een kleine café-bar. Een aantal van ons gingen naar het toilet en/of kochten een drankje of een ijsje, waarbij ik een dubbele espresso kocht. Na ongeveer een kwartier liepen we door, en we kwamen bij een rotonde waar we linksaf een andere weg op gingen. Een afslag naar rechts volgde, en even later een afslag naar links, waarna we uitkwamen op de Via Passano.

De laan leidde naar de ingang van een tuinenpark, I Giardini Botanici. Dit park had verscheidene bloemversieringen, en een klein plein met een fontein, waarheen vier hoekbakken met witte bloemen stonden, met

daarachter twee struiken in de vorm van sparren opgestyled. Wat verderop was een grasveld, waarop bloemen stonden in een cirkel.

In het tuinenpark stond ook een villa, genaamd Taranto. We liepen over een paar paden en wat trappen, en splitsten ons rond 15.30 uur. Bianca, Carlijn en Nadja en ik liepen naar het ingangsterrein, waar een bistro-restaurant zat, en gingen daar zitten op twee banken aan een lage tafel. Wij allen bestelden iets, en ik nam een Desdemonia, een ijscoupe met drie bollen ijs (aardbei, citroen en vanille), met van allerlei vruchtjes en slagroom er bovenop. Na ruim een halfuur zitten rekenden we onze consumpties af, waarbij ik 8,50 Euro betaalde.

Inmiddels waren ook al onze reisgenoten er weer. We verlieten de Botanische tuinen en liepen terug richting ons hotel. Al snel kwamen we bij het Lago Maggiore, waarbij we pal ervoor linksaf gingen. We volgden de weg en kwamen bij een strandplaats met een groot gebouw. Sommigen van ons wilden nog gaan zwemmen, maar ik besloot om met wat anderen terug naar het hotel te gaan. We liepen een brug over en kwamen daarna in het stadsgedeelte, waarin ons hotel (Intra) stond.

Eenmaal bij het hotel ging ik naar m'n hotelkamer. Ik schreef nog wat op over de reis, totdat zo'n drie kwartier later (rond 18.00 uur) de andere reisgenoten aankwamen, waaronder Alexander. Even voor 18.30 uur gingen we naar de eetzaal toe, en eenmaal zittend aan een tafel daar bestelde ik een kop koffie. Als voorgerecht kregen wij een soort deegpasta opgediend (gnocchi), en als hoofgerecht sperziebonen met worteltjes en gepaneerde vis. Als dessert kregen we ieder een coupe pannacota.

Na het eten hielden de begeleidsters een toespraak over morgen. Na deze toespraak gingen sommigen van ons met Annelies en Mees naar een supermarkt, Bianca, Michel, Alexander, Mario en ik. Wij zevenen liepen naar een beveiligd parkeerterrein toe, en

stapten daar in een van de twee geparkeerde Flow-busjes. Annelies reed, en vervoerde ons over de weg langs het meer, door de stad. Ze stopte bij een Lidl-supermarkt, en daar deed zij met Mees de boodschappen voor de komende paar dagen. Mijn reisgenoten en ik kochten wat voor onszelf, waarbij ik een flesje water en een blikje cola kocht. Na alles te hebben afgerekend liepen wij weer naar buiten en stapten we weer in het busje voor de terugrit.

Eenmaal bij ons hotel aangekomen laadden wij de tassen met boodschappen uit het busje. We droegen die naar de begeleidingskamer van het hotel, waarna ik naar m'n hotelkamer ging. Ik schreef daar ruim een halfuur over de reis en pakte daarna (rond 21.45 uur) o.a. een flesje bier om naar de eetzaal te gaan. Een paar van mijn reisgenoten speelden daar met Mees een gezelschapsspel, en ik ging zitten aan een andere tafel. Ik puzzelde wat in een Bosatlas-puzzelboek (deel 4), en deed dit zo'n drie kwartier. Daarna was mijn bierflesje leeg en ging ik evenals de anderen terug naar onze hotelkamers. Eenmaal in de kamer van mij en Alexander schreef ik nog wat op over de reis. Vervolgens poetste ik mijn tanden en sprak ik nog even met Alexander, waarna ik rond 23.30 uur op bed ging liggen.

Di. 29 Jul: SVIZZERA: DIGA DI VERZASCA EN DE STAD LOCARNO

Om 06.30 uur ging de wekker. Ik stond tien minuten later op en nam in de badkamer een douche om me vervolgens om te kleden. Via de gang liep ik naar de ontbijtzaal, en daar nam ik plaats aan een van de tafeltjes. Ik stelde bij het buffet mijn ontbijt samen, dat ditmaal bestond uit een wafel, een pancake met aardbeienjam, een boterham met kaas en een broodje met kaas, plus een schaalje met melk en muesli. Qua drinken nam ik hier twee koppen koffie bij.

Na het ontbijt smeerden wij onze lunchpakketjes voor middagpauze. Daarna

ging ik naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en pakte mijn bagage in, om daarna de kamer uit te gaan, naar beneden. Wij alle reisgenoten verzamelden ons op het buitengelegen binnenplein, en liepen rond 08.45 uur naar de busjes toe. Wij stapten erin, en de begeleiding reed aan, om zo richting Zwitserland te gaan.

Met links van het gebergte en rechts van ons het meer naderden wij de Italiaans-Zwitserse grens. Na zo'n veertig gingen we daardoor, en nog een kwartier later gingen we door de tunnel achter Locarno heen. We kwamen uit op een weg richting het dorp Gordola, en gingen daar linksaf een hellingweg op. Deze ging in de eerste twee kilometer vrij steil omhoog, maximaal 10 procent, en vlakke daarna af, waarna we bij een parkeerplaats kwamen. De begeleidsters parkeerden de busjes op twee van de vakken, en zo konden wij uitstappen.

Op dit moment hadden wij een mooi uitzicht op een grote dam. We liepen in de richting van de dam, over een brede asfaltbaan als looppad, waar in het begin rechts een winkeltje stond. De dam heette Diga di Verzasca en werd ook wel Contra Dam genoemd. Het had een hoogte van 220 meter, was gebouwd tussen 1961 en 1965 en diende o.a. voor het verwekken van energie. De dam was ook bekend om een bungeejump-scene in de zeventiende James Bond-film *Goldeneye* (1995), waarin Pierce Brosnan (geb. 1953) de rol speelde van de geheim agent. Bovendien was er op de dam een springplatform, 007 geheten, waar op sommige momenten van kon worden gesprongen met een elastiek om de benen.

Aan beide kanten van de dam keken wij uit over het water. Een begeleidster maakte zelfs een groepsfoto van ons allen. We liepen daarna terug tot aan het winkeltje (nu links) en gingen daar naar binnen. Sommigen van ons kochten daar souvenirs of een ijsje, en ik kocht een beker koffie. Ik ging naast een paar reisgenoten buiten op een bankje zitten en

dronk mijn koffie op, waarna we na zo'n twintig minuten terug naar de busjes liepen.

Eenmaal ingestapt reed de begeleiding weer verder. We gingen een tunnel in en reden zo verder de weg af, waarbij we langs een klein, smal meer kwamen, Lago di Vogorna. Er volgden nog een paar tunnels, en opgegeven lieten we het meer achter ons. We kwamen bij een klein dorpje, Lavertezzo, dat op 535 meter hoogte lag en een typische kerktoeren had. De begeleiding stopte daar, en zo konden we allen uitstappen.

Wij gingen een pad op en liepen richting een smalle brug, die over twee bogen zo'n 10 á 11 meter boven de rivier ging. Deze brug heette Ponte dei Sei, en sommige toeristen sprongen van de brug af het water in. Wij staken de brug over en kwamen bij de overkant uit op rotsgesteente. We gingen daar zitten op enkele rotsblokken en aten onze lunchpakketjes op. Ik at een broodje met kaas en kommer, een boterham met ham plus een banaan, en dronk daarbij een pakje jus d'orange. Na het eten liep over het lagere rotsgesteente van de oever, waar enkele van mijn reisgenoten ook waren. Zo genoten we nog van het uitzicht, totdat we rond 13.30 uur weer terug zouden lopen.

Wij staken de tweebogenbrug weer over en liepen aan de kant van het wegdek terug naar de plaatselijke parkeerplaats. We stapten daar in de busjes, en de begeleiding reed ons weer terug naar beneden, waarbij we langs het Lago di Vogorna kwamen en de Contra Dam van Verzasca. We gingen twee laatste steilste kilometers af en kwamen uit bij het dorp Gordola. Daar gingen we rechtsaf, waarna we vrij direct de stad Locarno binnenreden. De begeleidsters parkeerde de busjes ergens in het centrum van de stad, en zo konden wij uitstappen. Een auto die naast ons wilde parkeren deed mij richting een reclamebord oplopen, waarop ik daar tegenaan botste. Maar gelukkig deed dit nauwelijks pijn.

Wij gingen rechtsaf het parkeerterrein af en liepen door een paar straten. We staken bij

een stoplicht de weg over en kwamen bij een klein station van een steile kabelspoorbaan (een funicolare). Daar wachtten wij op een treintje, en enige tijd later verscheen deze. We stapten in, en het treintje reed ons naar boven, waarbij het spoor zo'n 16 á 18 procent omhoog liep. Toch was het treintje zo gemaakt dat we er allen vlak op konden staan. Het spoor telde ook nog enkele bochten en had ook een tussenstation.

Het treintje reed echter door het eindstation, dat nog enkele tientallen meters hoger lag. Eenmaal daar stapten wij uit, en we liepen het stationsgebouw uit, waarbij we nu een uitzicht kregen over het lager gelegen Locarno en het daar achter gelegen Lago Maggiore. We gingen een trap af naar beneden, en beneden aan de trap kwamen we bij een klooster. Dit klooster heette Madonna del Sasso en had heel wat trappen, die omhoog leidden naar een kerk. In dat kerk stond een altaar met heel wat stoelen, en zaten enkele kapellen. Ook waren er twee orgels, en zat er halverwege de trappen een ruimte, met daarin een gebogen tafel met 9 á 10 levensgrote poppen eraan. De middelste pop was herkenbaar als Jezus, en dit beeldde dus 'Jezus Laatste Avondmaal' uit.

Wij liepen weer naar beneden en verzamelden ons bij de in/uitgang van het klooster. Velen van ons liepen vanuit daar door naar het Funicolare-tussenstation, om daar de trein naar beneden te pakken. Kim, Kevin en Mathijs gingen echter met Mees mee, en ik sloot me daarbij aan. Wij vijven wandelden zo naar beneden en gingen hierbij heel wat trappen af, waarbij we langs een kapel kwamen. Een straat die behoorlijk steil naar beneden ging volgde, en kwam uit bij een weg. We gingen daar direct linksaf en liepen zo een winkelstraat in, waar halverwege rechts een plein zat, met daarop een ijskraam en daarachter een terras.

Op het terras zaten de andere reisgenoten aan een paar lange tafels. Kim, Kevin, Mathijs, Mees en ik schoven hierbij aan, en even later verscheen een serveerster. We bestelden

ieder een drankje, ikzelf een kop koffie, en na deze te hebben opgedronken en afgerekend ging ik met Annelies, Bianca en Michel en Martijn mee om te winkelen. We gingen linksaf de winkelstraat op en gingen wat verderop linksaf, waarna we de weg overstaken. Aan de overkant stond een minimarkt, waar van allerlei sieraden werden verkocht. We keken even, en staken daarna terug de weg over om daarna de winkelstraat weer in te gaan. In verscheidene winkels lagen achter vitrineglas horloges, waar soms wel 3.700 tot 7.400 Zwitserse Franken werden gevraagd (zo'n 4.000 á 8.000 Euro). Natuurlijk kochten wij die niet, en we liepen door tot het einde van de straat.

Om de hoek van de straat zat een souvenirwinkel. Daar gingen we naar binnen. Ik kocht daar voor 20 Euro een zonnebril (om beter tegen de zon te kunnen kijken), en na enige tijd liepen we de winkel uit, terug naar onze busjes. Eenmaal op de parkeerplaats kwamen we de anderen van onze reisgroep tegen en stapten wij in de busjes. De begeleidsters reden aan, en zo gingen we Locarno uit. Via de stadstunnel kwamen we bij de Zwitsers-Italiaanse grens, en met rechts van ons het meer en links van ons het gebergte reden we terug richting Verbania.

Even over 18.00 uur kwamen wij bij ons hotel aan. Daar gingen we om 18.30 uur dineren in de eetzaal. Als voorgerecht kregen we groentesoep opgediend, en als hoofdgerecht een karbonade met rauwkostsalade. Als dessert kregen wij ijstaart, en dit diner volgde de gewoonlijke begeleidingsspeech. Hierbij werd verteld dat we morgen naar het strand zouden gaan.

Bovendien was het mogelijk om vanavond te winkelen in de supermarkt. Daarvoor verzamelden wij ons tot 19.45 uur op de buiten gelegen binnenplaats. Ik ging ook mee, en met een groep van zo'n tien man liepen via de San Vittorebasiliek naar de supermarkt. Ikzelf kocht daar drie flesjes bier, een flesje cola en wat chocolade, en nadat we allen klaar

waren liepen wij terug. Eenmaal weer in het hotel ging ik naar m'n hotelkamer en schreef ik daar nog wat op over de reis.

Zodra ik naar mijn zin genoeg had geschreven pakte ik een flesje bier, een zakje pinda's en mijn Bosatlas-puzzelboek. Ik liep ermee naar de eetzaal en ging daar zitten aan een tafel bij Alexander, Martijn en Mathijs. Aangezien zij ergens bezig mee waren opende ik mijn puzzelboek en loste ik daarin een paar vragenpuzzels op. Een daarvan ging over een spoorweg, die tijdens de Tweede Wereldoorlog werden gebouwd door Engelse gevangenen in de Jappenkampen. Ik puzzelde zo'n drie kwartier, terwijl Martijn heel wat muziek draaide.

Omstreeks 23.00 uur gingen wij naar onze hotelkamers. Ik speelde nog een spelletje Royal Kingdom op mijn telefoon en poetste daarna mijn tanden. Vervolgens ging ik rond 23.45 uur in bed liggen.

Wo. 30 Jul: HET STRAND VAN CANNOBIA

Om 07.45 uur ging de wekker. Ik stond op, ging naar de badkamer en douchte mij daar, om me vervolgens om te kleden. Ik ging naar de ontbijtzaal en nam daar plaats aan een tafeltje. Ditmaal schepte ik op: een puddingtaartje, twee boterhammen, een met mozzarella en tomaat, en een met baconham, en een broodje met gatenkaas. Qua drinken dronk ik er twee koppen koffie bij, en voor de calcium een schaaltje melk met muesli.

Dit ontbijt duurde tot ongeveer 09.15 uur. Vandaag hoefden wij vandaag geen lunchpakketjes te maken, omdat we in de middag zouden gaan picknicken. Ik ging naar m'n hotelkamer, poetste daar mijn tanden en stopte de nodige spullen alvast in mijn tas. Onder mijn spijkerbroek trok ik een zwembroek aan. Daarna verliet ik de kamer en ging ik naar beneden om buiten te wachten op de binnenplaats.

Zodra wij allen op het binnenplein stonden, liepen we aan. We stapten in de busjes, en de begeleidsters reden aan in Noordelijke richting. Met rechts van ons het meer en links het gebergte kwamen we zes kilometer voor de Italiaans-Zwitserse grens bij een badplaats, Cannobia. We gingen daar rechtsaf de autoweg af kwamen kort daarna bij een parkeerplaats, pal gelegen aan het meer. De begeleiding parkeerde daar de busjes, en wij stapten uit.

Met links van ons het dorp Cannobia liepen wij richting een boogvormige lounge-café. We gingen er omheen en zagen daar rechtsachter een strandstrook, bestaande uit steentjes en zand. Links daarvan lag een grasvlakte, en we gingen daar zitten bij een houten picknicktafel. We vouwden onze badlakens uit, en de meesten van ons gingen zonnen of zwemmen. Ikzelf schreef nog wat over de reis.

Sommigen van gingen zelfs waterfietsen. Aangezien ik dat wel leuk vind liep ik, zodra een kans zich aanbood, in mijn zwembroek en shirt naar de waterkant. Ik ging voorin in zo'n waterfiets zitten en fietste twee grote ronden, met naast mij aan de overkant van de fiets Carlijn. Bianca zat achterin, en zij liet zich voor de tweede fietsronde vervangen door Alexander. Daarbij stond er aardig wat wind en golfde het water daardoor ook. Het fietsen zelf ging echter goed en leverde ook fotowaardige uitzichten op, van het meer als zowel de huisjes en de bergen.

Zodra we weer terug bij de oever waren, liep ik naar het lounge-café. Daar kocht ik een beker koffie. Ik liep ermee naar het grasvlak, waar heel wat reisgenoten zaten, en dronk daar slokje voor slokje de koffie op. Ook schreef ik nog aan mijn reisverslag, totdat de begeleidsters rond 12.30 uur het brood, beleg en drinken tevoorschijn haalden. Zij smeerden boterhammen en deelden die aan ons uit, evenals de pakjes met drinken. Ikzelf at twee broodjes, waarvan een met mozzarella, tomaat en salami, en een met mozzarella, tomaat en ham. Na deze lunch zongen wij

allen een verjaardagsliedje voor Kevin, want hij was vandaag 33 jaar geworden. Ook werd er ons ieder een stuk taart uitgedeeld.

Na de viering schreef ik nog wat op over deze reis. Daarna liep ik naar het meer toe om pootje te baden. Na een kwartier stapte ik weer uit het meer en liep over het grasveld naar een ijscoobar. Daar kocht ik Liuk, een citroenijs op een dropstaaf. Ik at deze op en schreef daarna nog wat door over de reis, waarna ik met Nadja, Alexander, Annelies en Okki een spel ging spelen, Uno. Dit kaartspel ging door middel van kaarten met dezelfde kleur (blauw, groen, geel of rood) of dezelfde hoogte (0 t/m 9) andere kaarten te beantwoorden. Ook zaten er Jokers bij, plus overslagkaarten, pakkaarten (1 of 2 bij pakken) en kleurbepalers, en dus kon dit spel alle kanten op. Annelies won twee potjes.

Na het spelen bestelde ik in het lounge-café nog een beker koffie. Veel tijd was er echter niet meer, want rond 16.00 uur pakten wij onze tassen weer in. We liepen terug naar de busjes en gingen daarin terug naar ons hotel, met links het Lago Maggiore en rechts het gebergte. Eenmaal aangekomen stapten we uit de busjes en liepen we het hotelgebouw in. Ik ging naar m'n hotelkamer en schreef daar wat op over de reis. Ook verstuurde ik wat vakantiefoto's naar mijn familie en vriend(inn)en.

Om 18.30 uur liep ik weer naar de eetzaal toe voor het diner. Vandaag konden wij qua voorgerecht kiezen tussen erwtensoep en ravioli. Ik koos voor de erwtensoep, en als hoofdgerecht volgde een bord met aardappels en Italiaanse groenten, met stukjes omelet erbij. Als dessert kregen we ieder een flink bol ijs, met een laagje chocolade erover.

Na het diner hielden de begeleidsters hun toespraak. Zij vertelden dat we vanavond naar de kant van het meer zouden gaan om van de zonsondergang te genieten, en de volgende dag van een steile kabelbaan af zouden gaan, gezekerd aan een soort harnas. Na deze speech ging ik naar m'n hotelkamer en

wisselde ik het dragen van mijn zwembroek om in het dragen van de spijkerbroek. Dit maakte dat ik om 20.15 uur beneden op de binnenplaats kwam.

Zodra wij er allen waren liepen we naar de busjes, die voor ons hotel stonden. We stapten in, en de begeleidsters reden ons via de vlakbij liggende rotonde en de Lidl (waar we twee dagen geleden waren) naar de andere kant van de stad. Daar stopten we en stapten we uit bij een kleine boulevard met een sierlijke tuin. Hierbij keken we uit over een stuk zuidwestkust, waar aan de overkant een stadje (Stresa) zichtbaar was. Ik ging er even bij zitten op de havenstoep.

Lang duurde dit echter niet. Na zo'n twintig minuten liepen wij terug naar de busjes, en eenmaal ingestapt reden we terug. Even voorbij de rotonde stonde links een kunstmarkt, en de begeleiding stopte daar. Wij stapten uit de busjes en bezichtigden de markt, waar o.a. sieraden, legpuzzels, kleine schilderijen en snoep werden verkocht. Wat verder, schuin tegenover ons hotel, stond een overkappingsgebouw waarin een pizzeria en een lounge-bar zat. Bij de zijkant van het gebouw, aan de marktzijde, speelde een man op een orgel en zong hij, waarop vele mensen dansten op de dansvloer. Sommigen van onze reisgroep dansten mee.

Na enige tijd naar de muziekvoorstelling te hebben gekeken konden wij kiezen: teruggaan naar het hotel of ergens nog gaan drinken op een terras. Ik koos voor het laatste en stak met o.a. Nadja, Bianca en Michel, Alexander, Mario en Mathijs de hoofdweg over. Annelies en Okki gingen als begeleidsters mee, en we gingen zitten aan een paar tafels op een terras van een café aan het Piazza Matteotti Giacomo (genoemd naar een Socialistische politicus (22 Mei 1885 - 10 Jun. 1924), die in 1924 werd vermoord door een fascistische knokploeg). Wij bestelden ieder een drankje, waarbij ikzelf een flesje Corona bier, en vertelden elkaar wat meer over onszelf. Soms maakten we ook wat grapjes. Degenen die

naar het toilet wilden, moesten echter het café in en met de lift naar de eerste verdieping, om bij het toilet te komen.

Even na 23.00 uur gingen wij weer terug naar ons hotel. Ik ging naar m'n hotelkamer en schreef nog wat op over de gebeurtenissen van vandaag. Na een halfuur stopte ik en poetste ik mijn tanden om vervolgens naar bed te gaan.

Do. 31 Jul: DE TOKKELBAAN

Omstreeks 07.00 uur werd ik wakker. Ik schreef nog wat aan mijn reisverslag en nam even voor 08.00 uur een douche. Ik kleeedde me om en liep daarna naar de ontbijtzaal, waar ik plaatsnam aan een tafel. Ditmaal schepte ik op; een schaal muesli-yoghurt, een plakje cake en drie boterhammen, een met kaas, een met bacon en een met ei, met daarbij twee koppen koffie.

Het ontbijt liep af rond 09.10 uur. Omdat wij pas om 11.00 uur moesten verzamelen voor de dagexcursie hadden we nog veel tijd over, en ging ik dus naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en schreef nog wat op over de reis. Vervolgens pakte ik mijn bagage en trok mijn jas aan, om daarna te kamer uit te gaan. Ik liep naar beneden en wachtte daar buiten op de binnenplaats, waar een aantal reisgenoten ook stonden.

Zodra wij er allemaal waren, liepen we naar de busjes. We stapten in, en de begeleidsters reden aan. We gingen over de rotonde en over de brug langs het meer, en gingen daarna vrij snel rechtsaf Verbania uit. Na een paar afslagen te hebben genomen kwamen we op een steile hellingweg die zo'n 10 á 12 procent omhoog ging, met haakse haarspeldbochten. Wanneer er een tegenligger aankwam, moesten deze en wij passen en meten om er door te komen. Soms moest een van de twee bestuurders hierbij zelfs een stuk achteruit.

Na een flink eind stijgen kwamen we bij een gravelachtige parkeerplaats. Daar parkeerde

de begeleiding de busjes. We stapten uit en bevonden ons nu in een klein dorpje, Aurano. We liepen onder een boog door een grintpad op, en deze boog zich rechtsom tussen het gras naar beneden. Beneden stond een laag, langwerpige restaurantgebouw, met heel wat ramen en een schuin dak, rechts van het uiteinde daarvan stond een landingszone. Een lange kabelbaan kwam er schuin van boven hier op uit, en om de paar minuten landde hier een of twee personen, wat zowel zittend als liggend kon zijn. Het hoogste punt van deze kabelbaan was een huisachtige hut, en stond minstens een paar honderd meter hoger aan de overkant van de vallei, wat er heel indrukwekkend uitzag.

Dit was de kabelbaan waar Annelies gisteren over sprak, ofwel de tokkelbaan of zip-line. Wij liepen allereerst naar de achterzijde van het restaurantgebouw en werden daar door een vrouw verwelkomd. Zij schoof vier tafels aaneen, tot een lange tafel, en zo konden wij er alle zestien aan gaan zitten. Even later werd er een lunch opgediend, bestaande uit sneeën stokbrood, verschillende soorten kaas en lapjes vlees, olijven en paprikareepjes. Ook werd er water bij geschonken.

Het was een heerlijke maaltijd waar we natuurlijk ook van genoten. Na het eten stelde Annelies aan ons de vraag, wie van ons aan de tokkelbaan naar beneden wilde gaan. Zeven reisgenoten zeiden 'Nee', de andere vijf; Kim, Bianca & Michel, Mario en Mathijs zeiden 'Ja'. Ikzelf twijfelde, want zelf was ik nog nooit van zoiets afgegaan. Aan de ene kant vond ik het een eng idee, om met veel snelheid honderden meters naar beneden te gaan, maar aan de andere kant zou het mij een morele kick geven en zou ik er nog later over kunnen napraten. Met een kloppend gevoel in mijn hart antwoordde ik 'Ja'. Even later moest ik op een tablet mijn naam invullen, evenals wat gegeven en een paar handtekeningen, en er werd een alarmklokje op tafel geplaatst.

Zodra dit klokje afging waren Kim, Bianca & Michel, Mario, Mathijs en ik aan de beurt. Wij

stonden op en liepen, met Annelies en Mees als begeleidsters, naar een busje op een open veldplaats naast het restaurant. We stapten in, en een mannelijke chauffeur reed ons over de weg in de richting van de tokkelbaan. Hierbij gingen we over een smal weggetje, en moest de chauffeur geregeld met de claxon toeteren om zo verscheidene tegenliggers te waarschuwen. Bovendien liep het weggetje steil omhoog. Dit weggetje kwam uit op een keienweg, en deze leidde op haar beurt naar een stenen hut, het beginpunt van de tokkelbaan.

Wij stapten uit het busje en bedankten de chauffeur voor de rit. We gingen een zandpad op, en bewandelden dit een stuk naar beneden, waar de start-hut stond. In de hut stonden een instructeur en een medewerkster, en zij vroegen of we liggend of zittend wilden tokkelen. Ik koos voor zittend, en zou in deze afdaling gezelschap krijgen van Annelies. Achter ons gingen dan Mathijs en Kim ieder alleen, gevolgd door Bianca & Michel samen, en ten slotte Mario met Mees. Wij kregen op instructies een zekeringsharnas om, deze werd vastgeketend aan de kabel. Ook kregen wij een helm op, en een bril tegen de felle wind.

Daar stonden Annelies en ik dan, gezekerd, met onze voeten op een houten startplateau. De instructeur vroeg of we er klaar voor waren. Met een kloppend gevoel in mijn hart antwoordde ik 'Let it just Come, that Hurricane' en trok ik mijn voeten in, waarop de instructeur ons losliet. Zo Zoefden Annelies en ik naar beneden, tegen een hellingsgraad van bijna 30 procent. Even vroeg ik mezelf waar ik aan begonnen was, maar al snel kwamen we boven de vallei, waar vele naaldbomen onder ons stonden. Voor ons uit konden wij de kabelbollen al zien. Ook het eindpunt van de tokkelbaan werd zichtbaar, want de landingszone naderde, met daarbij het restaurantgebouw.

Voor ik het wist waren we alweer beneden. We werden op de landingsplaats losgemaakt

van de kabel, en zaten nu weer op een hoogte van 960 meter, in Aurano-Alpe Segletta. De starthut van de tokkelbaan bleek op 1307 meter hoogte bij Pian d'Arla te staan, en dus waren we 347 meter naar beneden gegaan. Zodra ik los was wilde ik naar de lange tafel gaan om een kop koffie te bestellen, maar ik realiseerde mij dat de andere zes ook nog beneden zouden geraken. Ik liep terug naar de landingszone en zag daar toch nog Kim zwevend aankomen, gevolgd door Bianca & Michel, en Mario met Mees. Nadat alle tokkelaars waren geland, liepen we naar een fotobalie, en daar mochten we voor 6 Euro ieder onze tokkelfoto kopen. Wij allen kochten onze foto, en naderhand kocht ik alsnog een kop koffie. Ik dronk die op, en liep daarna naar de begeleidsters, want dezen stonden al klaar met de reisgenoten om weer te gaan.

Wij liepen van het restaurant af naar het grindpad en gingen daarop naar boven. We stapten op de parkeerplaats in de busjes, en de begeleiding reed aan, om via de steile hellingweg weer naar beneden te gaan. Met een dalingspercentage van 10 á 12 procent gingen we door de haarspeldbochten en kwamen we soms tegenliggers tegen, waarbij de rijbaan amper breed genoeg was om twee tegenliggers elkaar te laten passeren. In het uiterste geval gold de regel dat de klimmer voorrang heeft op de daler. Na ruim een kwartier eindigde de afdaling en kwamen we uit op een bredere weg, die naar Verbania leidde. Na enkele straten daar kwamen we bij het meer. We gingen linksaf en gingen daarna de brug over, waarna de rotonde volgde, met daarachter aan de linkerkant ons hotel.

Pal voor het hotel stopte de begeleidsters de busjes. Wij stapten eruit, en liepen naar de binnenplaats van het hotel, waar een begeleidsters ons vroeg of we nog wilden gaan winkelen in de stad. Ondanks dat het pas 16.15 uur was ging ik naar m'n hotelkamer, en schreef ik daar nog wat op over de reis. Ook speelde ik op mijn telefoon het app-spel Royal Kingdom, waarbij er steeds binnen een aantal zetten een level moest worden uitgespeeld,

door met drie of meer van dezelfde kleur een rijcombinatie te maken. Met het maken van vier of vijf naast elkaar, of een hoek van drie bij drie verdiende ik dan zelfs explosieven om zo sneller door zo'n level te kunnen komen.

Omstreeks 18.00 uur kwamen de winkelende reisgenoten terug in het hotel. Alexander kwam dus onze hotelkamer in, en had een Italiaans exemplaar van het stripboek *Tintin en Tibet (Kuifje in Tibet)* (1959-60) gekocht, een van de 23 Tintin/Kuifje-stripboeken getekend door Hergé (Georges Remi; 1907 - 1983). Het diner volgde om 18.30 uur, en we gingen daarvoor in de eetzaal aan de tafels zitten. Ik bestelde qua drank een kop koffie, en als voorgerecht konden wij kiezen tussen soep en spaghetti. Ik koos voor de spaghetti. Als hoofdgerecht kregen we ieder een hamburger met kaas en vijf aardappelkroketten opgediend, en als dessert volgde een citroenpuddingtaartje.

Na het diner hielden de begeleidsters hun toespraak. Daarin vertelden zij dat er om 21.00 uur vanavond een muziekbingo zou worden gehouden. Eerst gingen we nog boodschappen doen, waarbij ik ditmaal wel meeding. Omstreeks 19.45 uur liepen we naar de Tigros-supermarkt, die even voorbij de rotonde aan de grote weg zat. Daar kocht ik een flesje bier en een zak tortilla chips. Zodra iedereen klaar was liepen we terug naar ons hotel en maakten we ons daar op voor de bingoavond.

Even voor 21.00 uur ging ik in de eetzaal zitten. Enkele reisgenoten waren er al, en rond dat tijdstip kwamen de begeleidsters er. Zij reikten aan ons allen ieder een bingokaart uit, en daarop stonden in vier rijen van vier vakjes, op elk vakje de titel van liedjes. Wanneer er een liedje werd gedraaid, en deze op een van de zestien vakjes op onze kaart voorkwam, moesten wij deze doorstrepen. In de eerste ronde moesten we om een prijs een verticaal rijtje volmaken, in de tweede ronde een horizontaal en verticaal rijtje, en in de derde ronde de volle kaart. Tijdens deze bingo

klonken nummers als *Roxanne* van The Police (1978), *With or Without You* van U2 (1987), *Stairway to Heaven* van Led Zeppelin (1971), *Shake It Off* van Taylor Swift (2014), *Perfect* van Ed Sheeran (2017) en *Brabant* van Guus Meeuwis (2002), en wanneer iemand dan zo'n bingodoel haalde moest diegene hardop 'Bingo!' roepen. De bingo werd dan gecheckt, en als deze klopte kreeg de desbetreffende deelnemer een prijs. Was de bingo vals, dan moest diegene een liedje zingen. Een keer was dit het geval, waarbij de valse bingoroeper *Shallow* van Lady Gaga en Bradley Cooper (2018) inzong. De winnaars waren; Verticale rij: Martijn, Horizontale en Verticale rij: Bianca, en Volle Kaart: Martijn.

Na de muziekbingo bleven sommigen van ons, waaronder ik, nog in de eetzaal. Omstreeks 22.45 uur liepen ik terug naar m'n hotelkamer. Ik schreef daar nog wat over de reis en speelde op mijn telefoon het spel Royal Kingdom. Vervolgens poetste ik mijn tanden en de badkamer en ging ik naar bed.

Vr. 1 Aug: DE WANDELING

Om 07.40 uur ging de wekker. Nadat Alexander had gedoucht ging ikzelf douchen. Ik poetste ik mijn tanden, kleepte mij om en liep naar de ontbijtzaal. Zodra ik mijn plaats daar had gekozen scheppte ik mijn ontbijt op, dat ditmaal bestond uit drie boterhammen, een met kaas, een met salami en een met ei, plus een schaal muesliyoghurt en qua drinken twee koppen koffie. Na het ontbijt smeerden wij onze lunchpakketjes, en vervolgens liep ik naar m'n hotelkamer om daar mijn zwembroek aan te doen. Ook schreef ik nog wat door over deze reis en paste ik de inhoud van mijn bagagetas aan.

Even voor 10.30 uur liep ik naar beneden, waar mijn reisgenoten en de begeleidsters op het binnenplein stonden. Wij liepen naar de busjes en stapten erin. De begeleidsters reed ons in noordelijke richting, met rechts van ons het Lago Maggiore en links de bergen. Na ruim

7 minuten gingen we linksaf bij Ghiffa, en zo gingen wij bergop, met stijgingspercentages tot wel 10 procent. Na enkele haarspeldbochten kwamen we bij een parkeerplaats, waar in de buurt een paar kerken en een restaurant zouden moeten staan. We stapten uit de busjes en zouden vanaf hier wandelen.

Wij alle reisdeelnemers konden kiezen uit drie wandelroutes, een korte wandeling van 2,1 kilometer, de middellange wandeling van 4,8 km, en de lange wandeling van 8,4 km. Ik koos voor de middellange wandelroute, en drie anderen kozen die route ook, Nadja, Mario en Martijn. Mees liep met ons mee. De route begon al gelijk met een steile trap, en de treden ging zelf ook nog bergop. Zo stegen wij in de eerste 200 meter zo'n 40 á 50 meter, waarna een steil pad omhoog volgde. Enkelen van ons gingen snel van start, maar ik besloot daar niet in mee te gaan en volgde mijn eigen tempo. Desondanks zweette ik vrij snel, maar na zo'n 500 meter werd een van mijn afstandsgenoten moe. We stopten als groepje even en dronken ieder wat water, om even later weer verder te gaan. Opnieuw kwamen we bij op een stuk trapparcours, en een zandhelling volgde, dat ditmaal minder steil omhoogliep. We kwamen bij een kruising en gingen rechtdoor een pad op, dat ongeveer vlak liep. Links konden we naar beneden kijken en zagen we achter de boomstammen het blauw van Lago Maggiore liggen.

Wij gingen nog een helling op, en kwamen daarna bij een quasi-vlakte, waar stenen stonden. We gingen op de stenen zitten en aten en dronken daar wat. Ik at een croissant en dronk een pakje jus d'orange, en rond 12.20 uur liepen wij verder. We volgden het pad, waarbij deze een stuk smaller werd en waar bladertakken over hingen. Dit pad kwam op een gegeven moment uit bij een brede keienpad, en zo'n 400 meter volgden wij die. We kwamen bij een driesprong, en links lag een pad die naar beneden ging.

Wij gingen linksaf het dalende pad op en kwamen even later bij een rechtsom buigende

haarspeldbocht. We daalden verder en zagen verderop in ons zicht aan de linkerkant een boomstam verschijnen. We gingen zitten op de stam en aten daar de rest van onze lunches op, waarbij ik een broodje kaas en komkommer at, en wat water dronk. Tijdens deze lunch spraken Nadja, Martijn en ik met elkaar, waarbij we wat over onszelf vertelden en elkaar wat beter leerden kennen.

Na een halfuur rusten kwam van bovenaan een groep aangewandeld, die van de lange wandelroute. Het waren Kim, Alexander, Kevin, Mathijs en Thomas, met Okki als begeleidster. Zij bleken hun route andersom te hebben gelopen, en hadden daarbij op een gegeven moment een verkeerde afslag genomen. Als één grote groep liepen wij verder het pad af naar beneden, waarbij we in een haarspeldbocht naar links gingen. Even later kwamen we bij een plek waar links vier houten bankjes stonden, en een bak met een waterkraan. Een aantal van ons vulden hun waterfles daarmee, en vervolgens liepen we verder. We kwamen bij een trapje met een kapel, waar de afdaling overging in een trappentraject. Zo daalden we nog sneller, waarbij we door nog twee haarspeldbochten gingen.

Opeens stopte de afdaling. We zaten nu op een vlak pad, en deze leidde via een kruising naar een café-restaurant. Daar zaten degenen die de korte wandeling hadden genomen: Carlijn, Bianca & Michel, en Dennis, met Annelies. We gingen bij hun zitten en bestelden allen een drankje, ikzelf een kop koffie. Terwijl een aantal reisgenoten het kaartspel Uno speelden, schreef ik nog wat op over de reis. Zelf wilde ik echter nog even meespelen, en Kim was zo aardig om haar Uno-deelname te offeren voor mij. Ik speelde twee potjes met Nadja, Alexander en Mees, waarbij Mees het ene potje won en ik de andere.

Zowat om 14.45 uur rekenden wij in de bar onze drankjes af. We verlieten het café-restaurant en liepen naar een grasterras,

waaraan drie kerkjes en kapellen stonden. Deze heette de Sacro Monte della Santissima Trinita (Heilige berg van de Sint-Triniteit?). Op dit terrasvlakte hadden wij een mooi uitzicht op een flink stuk land en het meer, en de begeleiding maakte wat foto's van ons. Vervolgens liepen we naar de busjes terug en stapten we daarin, waarna de begeleidsters ons naar beneden reden.

Eenmaal bij Ghiffa gingen we rechtsaf de grote weg. Bij ons hotel aangekomen stapten we uit de busjes en ging ik naar m'n hotelkamer. Daar schreef ik nog wat op over de vakantie. Ik paste de inhoud van mijn handbagage aan, en ging rond 17.00 uur met Alexander, Thomas en Okki via de binnenplaats naar buiten. We gingen rechtsaf en liepen de rotonde en een daarnaast liggende haven voorbij. Vervolgens gingen we over de brug, waar linksachter een kunstig gebouw stond. Daarachter was een grasveld met een speelplaats, en tussen het gebouw en de speelplaats kwamen we bij een klein zanderig strandje.

Vlak voor het strandje vouwden wij onze badlakens uit. Daarop gingen we liggen in de zon. Het strandje liep licht naar beneden het zoete water in, en de temperatuur hiervan was zo'n 18 á 20 graden. Thomas zwom vrij ver het water in, terwijl ik er tot mijn middel inging. Nadat ik weer uit het water stapte, ging ik nog even op mijn badlaken liggen.

Rond 18.00 uur stonden wij allen weer op. We pakte onze badlakens in en liepen terug naar ons hotel. Ik kleepte mij om in m'n hotelkamer en ging daarna naar de eetzaal. Daar bestelde ik een kop koffie, waarna we als voorgerecht rijst met currysaus (risotto) kregen opgediend. Als hoofdgerecht volgde vis met aubergine, en als dessert krijgen wij ieder een ijswafel, waar op de helft van beide kanten elk een koekje zat en aan de andere kant een hulsel van nootjeschocolade.

Na dit diner hielden de begeleidsters hun toespraak. Zij vertelden, dat we de volgende dag naar de stadsmarkt (van Verbania) zouden

gaan en s middags een waterval zouden bezoeken. Deze avond zouden we nog ergens gaan drinken in de stad, en wie meewilden moest daarvoor om 21.00 uur verzamelen op het binnenplein. Aangezien het nu rond 19.45 uur was, ging ik naar m'n hotelkamer en schreef ik nog wat op over de reis.

Rond 20.55 uur liep ik de kamer uit, naar beneden. Daar stonden de begeleidsters en de meeste reisgenoten al klaar. We liepen de hotelzone uit en gingen via een overdekt terras en een smalle straat richting het hoger gelegen San Vittore-plein, met daarop de basiliek. Daar kwamen we bij een feestevenement en zochten we een paar bankjes, om daar te kunnen zitten en een band te bezichtigen. Maar vrijwel alle bankjes bleken bezet te zijn, en dus liepen wij verder. We gingen linksaf een straat in, die naar beneden ging, en kwamen daar uit bij de rotonde aan het meer. Vanaf daar gingen we linksaf naar het terras waar we twee avonden geleden hadden gezeten.

Wij gingen zitten aan een paar tafeltjes en bestelden ieder een drankje. Ik nam weer een kop koffie, en zat ditmaal aan een tafeltje met Alexander, Dennis en Michel. Vanuit het terras zagen we voor een van de gebouwen een vrouw met donkerrood haar viool spelen. Zij speelde nummers als *Stairway to Heaven* van Led Zeppelin (1971), *I Don't Want to Miss a Thing* van Aerosmith (1998), *Bohemian Rhapsody* van Queen (1975) en *Viva la Vida* van Coldplay (2008). Het was mooi om horen en te zien, en ook dronk ik hier als tweede drankje een flesje Corona bier bij.

Zowat rond 23.00 uur rekenden wij in het bijbehorende café onze drankjes af. We liepen terug naar ons hotel en gingen daar naar onze kamers. In m'n hotelkamer schreef ik nog wat op over de reis en sprak ik nog even met Alexander. Rond 00.00 uur poetste ik mijn tanden en ging ik in bed om te slapen.

Za. 2 Aug: DE WATERVALLEN VAN PESCONA

Om 07.40 uur ging de wekker. Ik stond op en nam een douche in de badkamer. Ik kleeedde me om, en liep daarna naar de ontbijtzaal om daar een zitplaats uit te kiezen. Tijdens het opscheppen nam ik twee boterhammen, een met kaas en een met ei, een appel en een schaalje bowlvruchten, en hierbij dronk ik twee koppen koffie. Een lunchpakketje hoefden wij niet te maken, want vandaag zou de lunch plaatsvinden in de eetzaal.

Aangezien het bezoek aan de markt voor 10.00 uur stond gepland en het nu 09.15 uur was, ging ik allereerst naar mijn kamer. Ik poetste mijn tanden en schreef nog wat over deze vakantie. Even voor 10.00 trok ik mijn schoenen aan en liep ik naar beneden, naar het binnenplein. Ik wachtte op de reisgenoten en de begeleidsters, en liep, zodra ze er allen waren, met hun richting de hoofdweg. Eenmaal daar gingen we rechtsaf af, richting de supermarkt.

Binnen een paar minuten kwamen we bij een grote markt. Er stonden daar vele kramen, waar o.a. kleding, schoenen en tassen werden verkocht, evenals portemonnees, sieraden en speelgoed. Na een flinke straat met deze kramen te hebben afgelopen kwamen we bij een marktdeel waar voedselproducten werden verkocht, zoals brood, kaas, vlees (vooral worst), groenten en fruit. Sommige reisgenoten kochten iets op deze markt, maar ikzelf kon niks vinden. Rond 11.30 uur hield ik het voor gezien en liep ik terug naar het hotel, vergezeld door Mees.

Ik ging naar mijn hotelkamer, en schreef daar nog wat op over de reis. Ook speelde ik Royal Kingdom op mijn telefoon, waarbij ik kleurcombinaties moest maken, om zo binnen een bepaald aantal zetten alle opdrachten op tijd weg te spelen. Zowat om 12.30 uur liep ik naar de eetzaal en ging ik daar zitten aan een tafel, waaraan Kim, Nadja en Alexander zaten. Zij hadden alle drie iets gekocht op de markt. Alexander had een sjaal van Inter Milan

gekocht, liet dat enthousiast zien, en Kim een fles olijfolie, en Nadja een paar miniatuurauto's en enkele armbandjes voor een paar van haar familieleden. Onze lunch bestond uit twee broodjes, waarbij ik er een nam met salami en komkommer en een met kaas en tomaat. Qua drinken kregen wij een beker vruchtendrank erbij, en ik koos hierbij voor appelsap. Als afsluiter van de lunch kregen we een cannoli (een Italiaans rolgebakje), waarbij we konden kiezen uit drie smaken; chocolade, vanille en pistache. Ik koos voor pistache.

Na de lunch vertelden de begeleidsters dat het om 13.45 uur was verzamelen voor het volgende uitstapje. Ik ging naar m'n kamer, trok mijn zwembroek aan en paste de inhoud van mijn bagage aan. Daarna ging ik naar beneden en sloot ik mij op het binnenplein aan bij de reisgenoten. Met hun en de begeleidsters liepen we naar de busjes om daarin te stappen. Eenmaal zover reed de begeleiding aan richting de rotonde, waar we rechtdoor gingen tot aan Feriolo, een klein dorpje. We gingen daar rechtsaf en kwamen zo in de Simplonvallei, waar we door een drie kilometer lange tunnel gingen. Na het uitkomen van de tunnel kwamen we bij het stadje Omegna en zagen we rechts een meer liggen, Lago d'Orta (Ortameer). We gingen linksaf van de grote weg, en kwamen op een hellingweg die zo'n 5 á 7 procent steeg.

Na amper drie kilometer bergop kwamen wij in een klein plaatsje, Pescone. Even verderop lag een parkeerplaats. De begeleidsters parkeerden daar de busjes en wij stapten uit. We liepen een paar honderd meter terug naar beneden en kwamen zo weer in Pescone. Daar gingen we rechtsaf een keienpad op, die steil omhoogging. Even later daalde deze weer richting een valleitje met een stroming, waarin een waterval uitkwam. We hielden daar stil en gingen zitten op de bijliggende rotsen. Sommigen van ons deden hun broeken uit, om in hun zwemkleding pootje te gaan baden in de stromingsplas. Ik ging zelf ook de plas in, en

kwam tot mijn knieën in het water, terwijl enkelen zelfs tot hun middel erin gingen.

Op een gegeven moment liep ik weer naar de rots. Ik droogde mijn voeten, deed mijn spijkerbroek en schoenen weer aan, en ging daarna nog even schrijven. Drie van mijn reisgenoten, Kim, Kevin en Mathijs gingen met Okki een zijpad op, dat nog verder naar boven leidde. Nadat zij terugkwamen was het weer tijd om terug te gaan.

Wij liepen terug het pad af, naar beneden, en gingen linksaf de weg op richting onze busjes. Zodra we waren ingestapt, reden de begeleidsters aan en brachten zij ons terug. Via Pescone en de hellingweg naar beneden kwamen we weer bij de grote weg, en daar gingen wij rechtsaf. Zo kwamen we langs het stadje Omegna, met het zicht op de Lago d'Orta, en gingen we door de drie kilometer lange tunnel. We kwamen weer uit in de Simplonvallei en volgde daar de weg tot aan het dorpje Feriolo. Daar sloegen we linksaf richting Verbania.

Omstreeks 16.15 uur kwamen wij aan bij ons hotel. Ik ging naar m'n hotelkamer en schreef nog wat op over de reis, om vervolgens televisie te kijken. Op een sportzender zag ik dat de Italiaanse wielrenner Guilio Ciccone de Baskisch-Spaanse eendagswedstrijd Klasika Donostia (Clasica San Sebastián) won. Een praatprogramma over voetbal volgde, en daar keek Alexander weer aandachtig naar.

Even voor 18.30 uur liepen wij weer naar de eetzaal, waar andere reisgenoten al zaten. We gingen daar zitten, en vijf minuten later kwamen de begeleidsters. Ditmaal startte zij met hun toespraak, waarbij ze vertelden dat we morgen om 08.00 uur zouden ontbijten en rond 09.15 uur per busjes naar Milano zouden toegaan. Na deze speech gingen we eten, waarbij het voorgerecht bestond uit lasagne. Als hoofdgerecht kregen we kip met paprika, en als dessert ieder een stuk tiramisu.

Na het eten gingen een aantal van ons naar de supermarkt om boodschappen te doen. Ik ging

mee, en kocht daar een kartonnen rol chips, en een fles wijn die ik later aan mijn moeder zou geven. Zodra de begeleidsters en de reisgenoten het nodige hadden ingekocht, liepen we terug naar ons hotel. Ik ging daar naar m'n hotelkamer en schreef daar zo'n halfuur over de reis. Daarna pakte ik mijn Bosatlas-puzzelboek, een flesje Italiaans bier en een zak tortillachips en liep ik daarmee naar de eetzaal. Een reisgenoot had daar muziek opstaan, terwijl enkele anderen op hun telefoon zaten te appen. Ik loste een paar atlaspuzzels op, waarvan een over een spoorlijn van de Noorse hoofdstad Oslo naar de toeristische fjördenstad Bergen. Het merk van het Italiaans bier heette Menagrèa Rossa, kwam uit de stad Biella en had een alcoholpercentage van 7,5. Verder sprak ik met Mario, waarbij we het hadden over de film *The Last King of Scotland* (2006). Forest Whitaker (geb. 1961) speelt hierin de rol van de voormalig Ougandese president en dictator Idi Amin (1924-2004), en zou een verre familielid van hem zijn.

Omstreeks 23.00 uur liepen wij de eetzaal uit. We gingen naar onze hotelkamers, en in m'n hotelkamer poetste ik allereerst mijn tanden. Ik ging nog wat lezen, en ging vervolgens slapen.

Zo. 3 Aug: MILANO (MILAAN)

Al om 07.00 uur ging de wekker. Ik stond op, nam een vrij korte douche en kleeedde me daarna om. Rond 08.00 uur liep ik naar de ontbijtzaal en koos ik daar een plaatsje uit, om daarna op te scheppen. Ik nam drie boterhammen, een met bacon, een met kaas en een met ei, plus een plakje cake en een appel, en dronk daar twee koppen koffie en een glas jus d'orange bij. Na dit ontbijt ging ik naar m'n hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden. Ik pakte mijn bagage in, en maakte dat ik voor 09.10 uur op het binnenplein van het hotel kwam.

Wij liepen naar de busjes en stapten er allen in. De begeleidsters reden aan in de richting van de rotonde, en vanaf daar gingen we richting Feriolo. We gingen daar de snelweg op, maar deze keer in zuidelijke richting. Via Arona en Busto Arsizio kwamen we dichterbij Milano, waarbij we allen in het busje waar ik zat een nummer mochten aanvragen. Martijn vroeg *Not Strong Enough* van Boygenius (2023) aan, Mathijs *Wake Me Up When September Ends* van Green Day (2004), Dennis *Love Is a Stranger* van Eurythmics (1982), Alexander *Walk on Water* van Eminem feat. Beyoncé (2018) en ikzelf *Strangest Thing* van The War on Drugs (2017).

Na zo'n 95 kilometer en 80 minuten rijden namen de begeleidsters de afslag naar Lampugnano, een Milanese voorstad. Ze gingen daar vrij snel linksaf, en parkeerden vervolgens de busjes op een grote parkeerplaats. Wij stapten uit en liepen richting het parkeergebouw. We gingen er onderdoor en kwamen bij de ingang van een metrogebouw. De begeleidsters kochten zestien kaartjes, en zo konden we allen de metro in. We scanden de kaartjes bij een toegangspoortje en gingen daarna via een trap naar beneden, waar een metro-perron zat.

Na zo'n tien minuten wachten op het perron verscheen onze metrotrein. Daar stapten wij in. De trein reed ons langs heel wat stations, en bij het tiende metrostation konden we eindelijk uitstappen. Deze halte heette Piazza di Duomo (Domsplein). Via de toegangspoort kwamen we bij een trap, en deze leidde naar boven, naar een groot plein. Aan dit plein stonden o.a. een grote galerij, een aantal flatgebouwen en een groot domskathedraal, waar de Bossche Sint Janskathedraal weinig bij voor zou stellen. Het uitzicht was prachtig, en dus maakten mijn reisgenoten en ik er ook foto's van.

Vervolgens liepen we allereerst naar een zijstraat. Daar was een toiletgebouw. Nadat iedereen daar zijn behoefte had gedaan, liepen we naar de kathedraal. Daar kochten

wij kaartjes en stapten we, na door de beveiliging te zijn gefouilleerd, naar binnen. Wat we in de kathedraal zagen was indrukwekkend, want de kerkzaal was enorm en bestond uit vele booggangen, die ondersteund en deels gescheiden werden door pilaarpalen. De muren waren beschilderd met sacramentstekeningen en fresco's, en tegen de muur van het meest rechtse halgedeelte stonden biechtkasten. Tussen twee van deze kasten stonden een paar kaarsentafels, en enkelen van ons staken daar tegen een kleine gift een kaarsje op. Ikzelf stak er ook een op voor mijn in 2020 overleden vader. Wat verderop was tussen pilaren te zien dat er heel wat mensen op de houten banken zaten, met hun gezicht naar het altaar. Daar stond op een van de treeën van het trappenpodium een priester te preken, waarbij op een orgel stukken werden gespeeld van het gelovige lied *Gloria in Excelsis Déo*. Ik keek hier even naar, en liep daarna terug het gangdeel af. Ik ging naar rechts en liep naar het linkse halgedeelte, waar ook enkele biechtkasten stonden. Verder stonden er een giftenbak en een bad omringd door een kooi, en hingen aan een deel van de muur schilderijen over de kruisiging van Jezus van Nazareth.

Na dit alles te hebben gezien liep ik naar het zaalgedeelte bij de in/uitgang. Daar wachtte ik met andere reisgenoten op de laatsten van de groep, waar Alexander als laatste terugkwam. Eenmaal compleet liepen we naar buiten, en daar splitsten we ons op in twee groepsdelen. De ene groep, bestaande uit: Annelies, met Nadja, Alexander, Dennis, Mario, Mathijs, Michel en Thomas, ging naar het voetbalstadion van AC Milan en Internazionale (Inter Milan), en de tweede groep; Mees en Okki, met Bianca, Carlijn, Kim, Kevin, Martijn en ik, ging winkelen. Wij achten liepen een om de dam buigende straat in, genaamd de Piazza Reale (Koninklijk Plein), en kwamen zo uit op de Via Agnello (Schapenlaan). We gingen drie keer rechtsaf, waardoor we bijna om een flatblok heen liepen.

Uiteindelijk kwamen wij in een straat, waar rechts een paar eetcafés zaten. We stopten bij een broodjeszaak en gingen daar zitten aan een lange tafel, die de uitbater uit drie tweepersoons tafeltjes voor ons samenstelde. Aan elk uiteinde stond een extra stoel, en zo konden wij ieder een broodje bestellen. Ikzelf bestelde er een met brie, spek en tomaat, en qua drinken kregen we ieder een glas water erbij.

Na de lunch gingen wij verder. We kwamen weer uit bij het Piazza del Duomo, en liepen vanuit dit plein door. We kwamen langs een standbeeld, van Vittorio Emanuele II (14 Mrt. 1820 - 9 Jan. 1878), die van 1861 tot 1878 Koning van Italië was, na de verovering van het Italiaans vasteland op de Siciliërs. Het standbeeld werd van 1892 tot 1893 gebouwd in opdracht van Ercole Rosa (13 Feb. 1846 - 12 Okt. 1893) en is opgedragen aan de overwinning van Vittorio Emanuele II. We bekeken dit standbeeld en liepen vervolgens verder, waarbij we een straat overstaken. Aan de straat stond een souvenirwinkel, en wij gingen daar naar binnen. Ikzelf kocht een nagelknipper, waar ook een flesjesopener en een klein zakmesje uit kon worden gedraaid.

Zodra wij de winkel weer uit waren gingen we schuin linksaf. We liepen door een brede, vrijwel rechte, straat die uitkwam bij een rotonde. Aan de rotonde zat een lego-winkel, en daar gingen we naar binnen. In deze winkel waren van allerlei bouwwerken te zien, zoals die van Lego Belleville, Lego Minecraft, Lego Freestyle, Lego Technic en Lego Modulair Buildings. De laatstgenoemde was heel indrukwekkend, omdat de lego-gebouwen qua grootte goed overeenkwamen met die van de lego-poppetjes. Verder waren er mooie, dure lego-kastelen te bewonderen.

Eenmaal weer buiten liepen wij nog een stukje om de rotonde. We gingen rechtsaf een lange straat in, de Via Dante, waar we voor ons een toren konden zien. De toren maakte deel uit van een groot kasteel, Il Castello Sforzesco (Sforzakasteel), en dit werd duidelijk zichtbaar

toen we bij de pal voorliggende rotonde kwam. Op de rotonde stond een standbeeld van staatsgeneraal Giuseppe Garibaldi (4 Jul. 1807 - 2 Jun. 1882), die in 1860 met zijn leger streed om de vrijheid van Italië en de Sicilië ten van bracht, en na deze overwinning de macht overdroeg aan Vittorio Emanuele II. We staken rechts van de rotonde een straat over en kwamen bij een markt, waar aan de rechterzijde winkeltjes, cafés en ijscobars zaten. Bij een zo'n ijscobar kochten wij ieder een ijsje, waarbij ik een hoorntje met twee bollen ijs, een met bosvruchten en een met citroen. We liepen ermee naar een bankje op het plein, en aten daar zittend onze ijsjes op.

Vervolgens liepen wij naar het metrostation van het kasteelplein. We gingen daarin en kwamen via een trap naar beneden bij de poortjes. Na het inchecken en zo'n vijf minuten wachten verscheen er een trein, en deze bracht ons via zeven tussenstations terug naar station Lampugnano. Bianca, Carlijn, Kim, Kevin, Martijn en ik stapten daar met Mees en Okki uit en gingen via de trap naar boven. We liepen vanuit de metrohal het gebouw uit en liepen het parkeergebouw door, om zo uit te komen op de parkeerplaats met onze busjes erop.

Wij stapten in de busjes, en Okki reed aan richting de snelweg. Tijdens deze rit vroeg ieder een liedje aan, Bianca *Links, Rechts* van Snolleballekes (2015), Martijn *Class Historian* van Bronchó (2014), Mees *Tranen Gelachen* van Guus Meeuwis (2007), en ik *Catwalk Criminal* van KANE (2008; het beste liedje dat Nederland ooit heeft voortgebracht). We gingen op de snelweg door heel wat tunnels heen, en konden op een gegeven moment aan de rechterzijde het Lago Maggiore beneden weer zien liggen. Eenmaal bij Feriolo verlieten we de snelweg en gingen we linksaf de autoweg op, naar ons hotel in Verbania. Daar stopte Okki vlakbij ons hotel, zodat we konden uitstappen.

Wij staken de weg over, en liepen naar ons hotel. Eerst ging ik daar naar m'n hotelkamer

en schreef ik nog wat op over de reis. Even na 18.00 uur kwam ook Alexander de kamer binnen, en hij vertelde over het voetbalstadionbezoek. Hij vond het fantastisch, en er was veel te zien daar. Zo was hij met de andere stadionbezoekers op een van de tribunes geweest en konden ze daar het speelgras goed zien. Ook hadden ze een kleedkamer bezocht, en was er een museum, waar vijf grote prijzenkasten volstonden met bekers, die AC Milan en Internazionale ooit hadden gewonnen, zoals Italiaanse kampioensbekers en Europa Cups (later Champions League). Verder hingen er foto's van voormalige spelers en vele shirts, die de spelers door de jaren heen hadden gedragen. Alexander had voor zijn beste vriend een Inter-shirt gekocht, en voor zichzelf een shirt van Denzel Dumfries en een magneet.

Pas om 19.15 uur verzamelden wij ons voor het avondeten. Dit dezen we op het binnenplein van ons hotel. Vanuit hier liepen we naar het gebouw met het schuine dak, aan de overkant, en gingen we daar een pizzarestaurant in. Via een keuken kwamen we op een houten plankenvloer, ondersteund op palen, en daarop stonden vele tafeltjes. We werden verwezen naar een lange tafel, gevormd uit meerdere tafeltjes, en gingen daaraan zitten. We kregen de menukaarten uitgedeeld, en hierop konden we kiezen uit verscheidene pizza's. Ik koos voor een Pizza Quattro Stagione (Vierseizoenenpizza), met daarop kaas, tomatensaus, champignons, ham, olijven en artisjokken, en nam qua drinken een kop gerstkoffie. De pizza smaakte lekker, en onder het eten vertelde Michel ook het een en ander over het voetbalstadion van Milaan.

Na alles te hebben opgegeten rekenden wij op onze beurten onze drankjes af (het eten was inbegrepen). We wachtten op elkaar onder het afdak, en staken nadat iedereen had afgerekend de weg over. We liepen terug ons hotel in, en ik ging daar naar m'n kamer om nog wat op te schrijven over de reis. Na drie kwartier schrijven (omstreeks 22.00 uur) pakte

ik een flesje bier, wat snoep en mijn Bosatlas-puzzelboek en liep ik daarmee naar de eetzaal. Ik ging daar zitten aan een tafeltje en loste in het puzzelboek een paar puzzels op. Ook sprak ik met enkele reisgenoten in de zaal. Even na 23.00 uur ging ik echter terug naar m'n kamer en schreef ik daar nog wat op over de reis. Ik poetste daarna mijn tanden, en kleeedde mij om, om vervolgens in bed te gaan liggen.

Ma. 4 Aug: DIE BOOTSFAHRT

Al om 07.00 uur ging de wekker. Ik stond op, liep naar de badkamer en nam daar een douche. Ik kleeedde mij om en ging naar de ontbijtzaal, waar ik een plaatsje uitkoos aan een van de tafels. Bij het samenstellen van mijn ontbijt nam ik twee boterhammen, een met kaas en een met ei, plus een appel en een stukje aardbeienpuddingtaart, waarbij ik qua drinken een schaalje sinaasappelsap en twee koppen koffie nam. Nadat ik alles had opgegeten liep ik weer naar m'n kamer en poetste ik daar mijn tanden. Ik trok mijn schoenen aan, pakte mijn bagage in, en liep daarmee naar beneden naar het binnenplein. Daar moesten wij ons om 09.00 uur verzamelen.

Vanaf de binnenplaats liepen we naar de weg. We staken die over en gingen rechtsaf, via de rotonde, naar de haven van Verbania. Daar kochten de begeleidsters zestien kaartjes, zodat wij 09.25 uur de boot op konden, richting Stresa, een zuidelijker gelegen stad aan het Lago Maggiore. We stapten de eerst aankomende boot in en gingen daar zitten op het bovendeck. De boot begon te varen en bracht ons via de ene naar de andere havenstop. Vanuit de door ons bezette stoelen hadden wij een prachtig uitzicht over het water, en konden we het land achter de oevers zien, plus enkele eilanden.

De boot maakte haar eerste stop bij Villa Taranto, waar wij een week geleden de Botanische tuinen hadden bezocht. De tweede stop vond plaats bij het stadje Palanza, en

vervolgens kwamen we bij een klein eilandje, Isola Madré (Moederseiland). Pal voor het haventje van dit eiland riep Thomas dat er een slang over de rots van het eiland kroop. Toen ik naar de desbetreffende plaats keek zag ik een slang van zo'n 75 centimeter lang en 3 cm breed over de rots kronkelen. Op dit eiland stonden een paar huizen, en heel wat toeristen stapten hier in of uit.

De boot ging verder, en voer ditmaal weer naar het vasteland. Het hield daar stil bij het plaatsje Bavena, waar een groot hotel stond, met groot uitziende kamers. De boot voer weer verder, en hield de volgende stop op een eiland, waarop wat meerdere huizen stonden. Op een bord daar ergens stond Miralago, en ik nam aan dat dit eiland zo zou heten. De boot voer nog verder, en kwam aan bij een eiland dat er vlakbij lag.

Dit eiland heette Isola Bella (Mooie eiland). Wij stapten hier uit de boot, en kwamen eenmaal op het land bij een smalle straat, waaraan souvenirkramen en een paar café-restaurants stonden. We liepen een paar van zulke straten door, en kwamen bij een plein, en waar links bij het water een paar trappen naar beneden gingen en een kanon stond. Rechts lag een grasveld, met struiken en enkele palmbomen, en achter dat veld leidde een pad naar een dubbele deur van een kasteelachtig gebouw.

Wij liepen naar de deur, waar we tegen betaling naar binnen konden. Het was een prachtig kasteel, waarin heel wat mooie zalen en kamers zaten. We kwamen via een trap op de eerste verdieping, en gingen daar via een overloopzaal een aantal kamers in, waar verscheidene schilderijen aan de muren hingen. Vanuit een hoekkamer kwamen we in een schilderijenhal, waar in het midden een kroonluchter hing, en op een van de schilderijen te zien was dat enkele mannen en vrouwen werden geofferd door middel van een dolk. De hal leidde naar een hoekzaal, waarin ook een kroonluchter hing, en waar gouden beelden stonden, gouden lijsten

hingen en een troon stond. Een grote zaal volgde, en daarin stond een grote vitrinetafel, met potten, vazen en borden erin. Ook hingen er schilderijen aan de muur, en een kroonluchter aan het plafond, en opvallend waren de hoge gordijnen voor de hoge ramen.

Wij liepen verder, en kwamen in een hoge hoekzaal. Op 6 á 7 meter hoogte zat een zaalbalkon, waar een deur op uitkwam, en midden in de zaal stond een vitrinekast. Daarin stond een maquette van Isola Bella. We liepen weer verder en kwamen in een muziekzaal, waarin een gouden piano stond. Een bibliotheekkamer volgde, en daarin stonden een aantal boekenkasten, plus een globe (wereldbol) en een paar andere kasten. We kwamen in nog een paar kamers, en in vrijwel allen hing daar een kroonluchter.

Vanuit een hoekzaal gingen wij een trap af, naar beneden. Daar kwamen we in niet al te hoge kamers en zalen, die grotten werden genoemd. In een zo'n grot stond een wit sculptuur van een vrouw op een massagetafel. In een andere grot een vitrine met bootmaquette, met daarachter een sculptuur van een vrouw in een toga. De laatste grot was een diepe, brede (vrij lage) zaal, waarin sculpturen van mensen, paarden en ezels stonden, en harnassen, plus een maquette van een kasteel.

Een trap die volgde leidde naar boven. Wij kwamen in een lange hal, waarin tapijten en schilderijen aan de muren hingen, en beelden met vazen stonden. Via een deur gingen we naar buiten, en daar klommen we een trap op, die bij een grote tuin uitkwam. Achter de trein zat een trappenstelsel, en daarop zaten allerlei beelden en spitsachtige spijlen. Omdat het al 11.45 uur was liepen een paar van ons, Bianca en Michel met Annelies naar een café, en ik ging daarop mee. We gingen zitten aan een tafeltje en bestelden ieder een drankje, waarbij ik een kop koffie nam.

Na dik een kwartier zitten rekenden wij onze drankjes af. Wij liepen terug naar het haventje van het eiland, en wachtten daar met de daar

inmiddels staande reisgenoten op de rest van de groep. Eenmaal compleet sloten we aan in een rij om te wachten op onze boot. We konden daar rond 12.30 uur aan boord, en de boot voer ons terug naar het eilandje, waarvan ik dacht dat deze Miralago zou heten. Dit bleek Isla Superior del Pesciatore te zijn, dat Oppereiland der Vissers betekende. Eenmaal daar stapten wij uit en liepen we naar het dichtstbijzijnde café-restaurant toe. Deze bleek dan toch Miralago te heten. We gingen daar zitten aan twee lange tafels en bestelden ieder een lunch, waarbij ik ditmaal een Foccacia (rond broodje) met ham en kaas bestelde. Drankjes waren voor eigen rekening, en ik kocht een blikje cola.

Na het eten (omstreeks 13.40 uur) gingen wij ons verdelen in kleinere groepjes. Ik liep met Annelies en vier reisgenoten (Alexander, Nadja, Mario en Thomas) naar een strandje, en daar vouwden wij onze badlakens uit op de steentjes. We gingen daar op zitten of liggen, en sommigen van ons gingen het water in. Ik stapte tot mijn knieën in het water, maar moest daarbij uitkijken, vanwege de gladheid van de stenen in het water, die regelmatig ook onder de alg zaten. Dit was vooral bij de oeverstroken van het meer. Ik ging op een gegeven moment weer naar mijn plaats, en ging daar zittend op mijn badlaken nog schrijven over de reis. Dit kon tot rond 15.00 uur doorgaan, want op dat tijdstip pakten wij onze spullen weer bijeen. We liepen terug naar het haventje van dit visserseiland en sloten daar aan in de wachtrij.

Rond 15.25 uur kwam er een boot van Isola Bella onze kant op. Wij stapten erin, en gingen daar op de stoelen zitten. De boot begon te varen, en bracht ons via de havenstations van Bavéna, Isola Madre, Pallanza en Villa Taranto terug naar de haven van Verbania. We kwamen daar rond 16.00 uur aan. Eenmaal uitgestapt konden mijn reisgenoten en ik kiezen, of we nog naar de supermarkt wilden gaan of terug naar ons hotel. Ik koos voor het laatste, aangezien ik nog genoeg had voor de

terugreis, en liep met een paar reisgenoten en een begeleidster naar het hotelgebouw toe.

Eenmaal terug in het hotel ging ik naar m'n hotelkamer. Daar schreef ik nog wat op over de reis, totdat Alexander rond 17.15 uur de kamer binnenkwam. Ik speelde nog Royal Kingdom op mijn telefoon, en begon daarna de eerste spullen van mijn koffer in te pakken. Omstreeks 18.30 uur liepen mijn reisgenoten en ik naar de eetzaal, waar de begeleidsters de planning voor morgen gingen vertellen. We zouden morgenochtend tussen 08.00 uur en 09.00 uur gaan ontbijten, en rond 09.15 uur vertrekken met de busjes. Enkele reisgenoten (Carlijn, Kim, Martijn en Mathijs) hadden zelfs cadeautjes gekocht voor Annelies, Mees en Okki, en reikten die aan hen uit, waar ze alle drie ook erg blij mee waren.

Na dit alles gingen wij eten. Ik bestelde koffie, en kreeg daarbij een kan, waaruit ik de koffie kon uit verdelen in twee koppen. Qua voorgerecht konden wij kiezen tussen groentesoep en tortellini-pasta, en koos voor de soep. Als hoofdgerecht kregen we elk twee lapjes varkensvlees met broccoli, en als dessert volgde een soort van crême brulee.

Na het eten konden we deze avond doen wat wij wilden. Ik ging naar m'n kamer en schreef daar zo'n veertig minuten door aan mijn reisverslag. Even na 20.30 uur pakte ik een flesje bier en m'n Bosatlas-puzzelboek, en liep ik daarmee naar de eetzaal, waar Alexander, Dennis, Mario, Martijn en Mathijs verspreid aan twee tafels zaten. Aan een van de tafels ging ik zitten en puzzelde ik nog wat, waarbij ik ook soms een van de aanwezigen sprak. Martijn draaide hierbij weer muziek. We bleven tot zowat 22.00 uur in de zaal, en liepen daarna terug naar onze kamers. In onze kamer sprak ik nog wat met Alexander, en schreef ik daarna nog wat op. Vervolgens poetste ik rond 23.00 uur mijn tanden en kleepte ik me om, om daarna op bed te gaan liggen.

Di 5 Aug: HET AMERIKAANSE BURGERRESTAURANT

Om 07.00 uur ging de wekker. Na tien minuten stond ik op en liep ik naar de badkamer. Daar douchte ik mij en kleepte ik me om, om daarna mijn koffer verder in te pakken. Ook de vuilniszak met de gebruikte kleding en de fles wijn stopte ik daarin. Even na 08.00 uur liep ik naar de ontbijtzaal en nam ik daar plaats aan een tafeltje met Mario en Thomas. Ditmaal nam ik bij het opscheppen van mijn ontbijt twee boterhammen, een met kaas en een met brie, een broodje met boter, een cannoli en een appel, met qua drinken twee koppen koffie en een schaalje melk met muesli.

Nadat ik was uitgegeten liep ik terug naar m'n hotelkamer. Ik pakte daar het laatste van mijn koffer in, waarbij de toiletta's in mijn handbagage tas ging, dit omdat we nog zouden gaan overnachten in Duitsland. Ik verliet de kamer en sjuwde de koffer naar beneden, waar ik evenals mijn reisgenoten afscheid nam van het vriendelijke baliepersoneel. We gaven onze kamersleutels terug aan hen, en verzamelden ons bij de in/uitgang van het (Intra) hotel. We laadden onze koffers in de busjes en stapten vervolgens in.

Rond 09.20 uur reden de begeleidsters aan. Zo verlieten we dit prachtige hotel. Met rechts van ons het meer en links de rotsen reden we richting de Italiaans-Zwitserse grens, waarbij nog langs de badplaats Cannobio kwamen, waar we afgelopen woensdag bij het strand waren geweest. Vlak na de grens gingen we de tunnel in, die achter de stad Locarno draaide, en eenmaal uit die tunnel gingen we van het meer af. Tijdens deze rit stond er muziek op, waarbij Martijn *Weird Fishes/Arpeggi* van Radiohead (2007) aanvroeg, Mathijs *Pride (In the Name of Love)* van U2 (1984), Dennis *Pump Up the Jam* van Technotronic (1989), Alexander *Like Toy Soldiers* van Eminem (2004; orig. van Martika (1989)) en ik *I'm Not in Love* van Ten CC (1975). Eenmaal bij de stad Bellinzona kwamen we op de snelweg, en

deze volgden we tot aan de stad Biasca. De begeleidsters namen daar een afslag, en zo we kwamen bij een parkeerplaats met een toiletgebouw. Daar gingen we naar het toilet.

Na onze eventuele behoeften te hebben gedaan liepen wij weer naar de busjes toe. We stapten in, en de begeleiding reed ons in de richting van de Sankt-Gotthardtunnel. Vijf kilometer voor de tunnel, bij Ambri-Piotta, kwamen we echter in de file, en na zo'n 35 minuten langzaam rijden en stilstaan bereikten we deze tweebaanstunnel. Na zo'n 17 kilometer en ruim een kwartier in deze verlichtte duisternis kwamen we weer buiten, bij de plaats Göschenen. We daalden af, waarbij we in 20 km tijd van 1106 meter naar 500 meter boven de zeespiegel zakten. Hierbij hadden wij een flink uitzicht over de vallei met de daarin staande dorpjes.

Eenmaal bij het plaatsje Erstfeld werd de weg vlakker. In de buurt van de stad Altdorf stond een tankstation, en de begeleiding nam daar de afslag. Zij parkeerden daar de busjes op de parkeerplaatsen, en wij konden naar het toilet. Nadat we weer uit dat ondergrondse toilet kwamen liepen we naar een groep bankjes bij de parkeerplaats. We gingen daar zitten en lunchten daar, terwijl ik eerst nog een beker koffie ging kopen in het restaurantgebouw. De prijs van een beker koffie was 4,50 Zwitserse Frank, en dat kwam overeen met bijna 5 Euro. Ik liep met de koffie terug naar de tafels, en at daar twee broodjes, een met salami en tomaat, en een met kaas en komkommer, plus wat druiven. Hierbij keken wij nog aan tegen de bergen, waarbij in het dal hoogspanningsleidingen langs de snelweg hingen.

Omstreeks 13.30 uur stapten wij weer in de busjes. De begeleiding reed aan, en zo gingen we weer de snelweg op, richting de 9,3 km lange Seelisbergtunnel. Niet veel later gingen we daar doorheen, en met links de bergen en rechts het Vierwälderstättermeer reden we verder richting Luzern. Eenmaal rond die stad werden de bergen heuvels, en met het zicht

op dit prachtige heuvelslandschap kwamen we bij daarna bij Olten. De stad Basel volgde, en daar ging we de grens met Duitsland over. Daarin reden we nog een heel stuk door, met links de Franse Vogezen, en rechts het Duitse Schwarzwaldgebergte. In Breisach, vlakbij Freiburg, hielden we een tussenstop bij een benzinstation, en daar ging ik evenals vrijwel elke reisgenoot naar het toilet. Ook kocht ik een kop koffie, voordat ik weer in m'n busje stapte. Zodra iedereen was ingestapt, reden de begeleidsters ons verder richting Karlsruhe.

Zowat om 17.30 uur kwamen wij van de snelweg af de stad binnen. De begeleiding reed ons naar het IBIS-hotel, en parkeerde daar de busjes op de parkeerplaats. We stapten uit en liepen het hotel in, waar in de gang de kamerindeling werd verteld. Evenals op de heenweg waren al onze kamers op de eerste verdieping, en wederom werd ik ingedeeld bij Alexander. In m'n kamer aangekomen schreef ik nog wat over de reis, maar na zo'n halfuur moest ik daarmee stoppen. Om 18.15 uur moesten wij ons weer verzamelen voor het diner, en dit deden we bij de voorgevel van het hotel. Eenmaal compleet liepen we aan, waarbij we eerst rechtsaf gingen en bij de rotonde nog een keer.

Kort na de rotonde hielden wij stil bij een soort restaurant. Het was een ranch, die American Diner Durlach heette. We liepen via een voordeur de ranch binnen, waar een lange rechte bar zat, met daaraan ronde zitkrukken. Aan de overkant van de doorloop zaten tafeltjes, met aan beide kanten daarvan elk een tweepersoonsbankje. Wij gingen rechtsaf door de doorloop, en kwamen bij een buiten liggend terrasplein, waar we gingen zitten aan een lange tafel. Een vrouw van middelbare leeftijd nam de bestellingen op, en ik bestelde daarbij een Ranch Burger (een grote hamburger met uien, tomaat en sla, met aardappelpartjes en ketchup erbij) en een flesje Waldhaus Diplom Pils (met 4,9 % alcohol).

Voordat onze diners werden opgediend, vroegen de begeleidsters ons ter aandacht. Zij vertelden hoe ze deze reis met ons hadden beleefd, en deelden aan ons de nieuwe winterfolder van Flow Reizen uit. Ook werd vermeld, dat Flow in 2026 al 35 jaar zou bestaan, en dat speciaal daarvoor een feestevenement zou worden gehouden op Zaterdag 29 November 2025 in Amersfoort, genaamd Fest-Flow. Daarbij kregen we als cadeau een receptenboekje mee, waarin van allerlei gerechten stonden vermeld, plus A.I.-tekeningen van enkele Flow-begeleid(st)ers. Na afloop van de toespraak werd het eten opgediend, en ik genoot van de Ranch Burger, de goudbruin gebakken aardappelpartjes en de pils. Wij rekenden na het eten binnen af bij de bar, en daarbij zag ik in de ranchzaal een jukebox staan. Deze was levensgroot, evenals in verscheidene Amerikaanse wegrestaurants.

Nadat wij allen hadden afgerekend, liepen we terug naar het IBIS-hotel. Daar pakte ik nog een beker koffie en ging ik zitten aan een picknicktafel bij de voorgevel, waar Alexander, Martijn en Mathijs ook zaten. We spraken nog over de belevingen van onze reis, waarbij een van de drie vertelde dat een goede vriend van hem ook op vakantie was bij het Lago Maggiore, ergens in de buurt van Verbania.

Omstreeks 21.15 uur gingen wij alle vier naar onze hotelkamers toe. In m'n kamer schreef ik nog wat op over de reis en sprak ik nog wat met kamergenoot Alexander. Vervolgens poetste ik mijn tanden en kleepte ik me om, waarna ik rond 22.45 uur op bed ging liggen. Want morgen moesten wij vroeg opstaan.

Wo. 6 Aug: TERUG IN NEDERLAND

Al om 06.10 uur ging de wekker. Nadat Alexander zich had gedoucht, nam ik zelf een douche en kleepte ik me om. Ik poetste mijn tanden en pakte daarna mijn handbagetas, om daarmee naar beneden te gaan. Zowat rond 07.00 uur liep ik de ontbijtzaal in en koos ik daar ergens een plekje uit. Ik schepte op,

twee bruine boterhammen, een met ham en kaas, en een met jam, een schaalje melk met muesli, plus een glas jus jus d'orange en een anderhalve kop koffie, en at en dronk dit vervolgens op. Eenmaal klaar met dit ontbijt liep ik met m'n handbagetas, en mijn reisgenoten en de begeleidsters het hotelgebouw uit. We gingen naar de parkeerplaats en stapten daar in onze busjes.

Even voor 08.00 uur reden de begeleidsters aan. Wij gingen de snelweg weer op, en zo gingen we verder in de richting van Nederland. We kwamen langs steden als Ludwigshafen en Koblenz, en konden hierbij ook verzoekliedjes aanvragen. Mijn ritgenoten vroegen als volgt aan; Mathijs *One* van U2 (1991), Alexander *Young, Wild and Free* van Snoop Dogg & Wiz Khalifa feat. Bruno Mars (2011), Martijn *I Sat by the Ocean* van Queens of the Stone-Age (2013), Nadja *Dan Volg Je Haar Benen* van Jan Smit (2007), Dennis *Jump* van Kris Kross (1992) en ikzelf *So Glad You Made It* van KANE (2001; Hollands nr. 1). Ergens in de buurt van Bonn stopten wij bij een benzinepomp, en daar konden we naar het toilet toe. Natuurlijk kocht ik nog snel even een medium beker koffie.

Na ca. 20 minuten pauze stapten wij (rond 10.45 uur) weer de busjes in. De begeleidsters reed ons weer de snelweg op, en zo kwamen we langs Mönchengladbach. Rond 12.00 uur gingen we door de grens met Nederland heen, maar even voorbij Venlo reed de begeleiding van de snelweg af. Eerst dacht ik dat we via Helmond wel naar Eindhoven zouden gaan, maar al vrij snel kwamen we op een autoweg, waarvan pal links het Noordervaartkanaal lag. Deze leidde naar Nederweert, en Annelies vertelde dat wij eerst nog zouden gaan eten bij een wegrestaurant in de buurt. Ik begreep nu genoeg, want dit moest het wegrestaurant zijn, waar mijn vader (Peter; 1950-2020) stopte, wanneer ik met hem, mijn moeder (Christien; geb. 1953) en mijn broers Chris (geb. 1977) en Sander (geb. 1984), en een vriend van mijn vader (Adriaan) met diens gezin naar de voormalige Zuid-Limburgse

camping Schoonbron ging (1988 →2000, behalve 1990)), bij Schin op Geul. Dit restaurant heette Roevenpeel.

Eenmaal bij het wegrestaurant aangekomen stapten wij uit. We liepen over het parkeerterrein naar het gebouw, en kwamen daar in een zaal, waarin allerlei stellingen stonden met van allerlei eten. Het was een La Place restaurant. Op kosten van de reis mochten wij ieder een belegd broodje kiezen, en de drankjes zouden voor eigen rekening zijn. Ik nam een broodje met grillworst en kocht daarbij een kop koffie. Ik ging zitten aan een grote tafel, bij de andere reisgenoten, en at daar rustig mijn broodje op, dat heerlijk smaakte.

Nadat we alles hadden opgegeten liepen we wij weer naar buiten. We stapten in de busjes, de begeleiding reed ons de laatste 35 km terug richting Eindhoven. Rond 13.50 uur gingen we bij knooppunt Leenderheide de snelweg af, en kort daarna reden we de stad binnen. Niet lang daarna kwamen we bij de Blob, het transparante, druppelachtige gebouw aan het 18 Septemberplein, en vanaf daar gingen we een tunnel in onder de spoorweg door. Bij de daarop volgende stoplichten sloegen we rechtsaf, en nu zaten we op de Fellenoord, die overging in de Professor Doctor Dorgelolaan.

Na zo'n 500 meter kwamen wij bij de parkeerplaats, waar we elf dagen eerder waren opgestapt voor deze reis. De begeleidsters parkeerden daar de busjes, en wij stapten uit, waarna de begeleiding de achterdeuren openden zodat we onze koffers konden pakken. Wij namen afscheid van elkaar, waarbij ik dat alvast deed bij Annelies en Mees. Met Okki liep ik nog even mee naar station Eindhoven-Centraal, waarbij Bianca en Michel ook meegingen. Okki zou richting Tilburg gaan, en dus namen we bij het station afscheid van haar. Bianca en Michel gingen naar Vught toe, en dus reisde ik met hen in dezelfde (stop)trein richting 's-Hertogenbosch.

Zodra Bianca en Michel waren uitgestapt, bleef ik nog in de trein zitten tot aan 's-Hertogenboch-Centraal. Ik stapte daar uit en liep met mijn koffer en bagagetas door de stationshallen. Een roltrap bracht mij naar het stationsplein, en daar nam ik bij de bushalte de bus naar de halte van de Harendonkweg. Ik stapte daar rond 15.30 uur uit, en liep daarna zo'n drie á vier minuten naar mijn woonflat toe. Eenmaal binnen ging ik naar mijn appartement.

EINDE.